

ЗАКОН

**ЗА ПРИЗНАВАНЕ, ИЗПЪЛНЕНИЕ И ИЗПРАЩАНЕ НА СЪДЕБНИ АКТОВЕ
ЗА НАЛАГАНЕ НА НАКАЗАНИЕ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА ИЛИ НА МЕРКИ,
ВКЛЮЧВАЩИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА**

Глава първа ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ

Предмет на закона

Чл. 1. Този закон урежда условията и реда за признаване и изпълнение на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода, постановени в друга държава - членка на Европейския съюз, както и за изпращане на такива актове, постановени в Република България, за признаване и изпълнение в друга държава - членка на Европейския съюз.

Приложно поле

Чл. 2. (1) Този закон се прилага в случаите, когато лицето, на което е наложено наказанието или мярката по чл. 1, се намира на територията на държава - членка на Европейския съюз.

(2) Съдебният акт може да бъде изпратен и в случаите, когато освен наказанието или мярката, включващи лишаване от свобода, е наложена глоба и/или конфискация, която все още не е събрана или изпълнена.

Удостоверение

Чл. 3. Съдебните актове или заверени копия от тях се придружават от удостоверение по образец съгласно приложение № 1, издадено от компетентен орган на държавата членка, постановил акта.

Езици

Чл. 4. (1) Удостоверението по чл. 3 се изпраща заедно с превод на официалния език или на един от официалните езици на изпълняващата

държава, или на друг официален език на Европейския съюз, който тя е посочила в декларация, депозирана при Генералния секретариат на Съвета на Европейския съюз.

(2) Удостоверението, изпратено до компетентен орган в Република България, се придружава с превод на български език.

(3) Не се изисква превод на съдебния акт, като при необходимост и след проведени консултации компетентните органи на двете държави членки могат да уточнят частите от акта, подлежащи на превод.

Кореспонденция и обмен на информация

Чл. 5. (1) Съдът обменя информация директно с компетентните органи на държавите членки по реда на този закон.

(2) Съдилищата уведомяват Министерството на правосъдието всяка календарна година в срок до 31 декември за трайни затруднения или бездействие от страна на друга държава - членка на Европейския съюз, във връзка с признаването и изпълнението на искания за признаване на съдебни актове, постановяващи лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода.

Разноски

Чл. 6. (1) В случаите, когато Република България е изпълняваща държава, разноските, свързани с признаването и изпълнението на съдебните актове, се поемат от българската държава с изключение на разноските по трансфера на осъденото лице, които се поемат от издаващата държава.

(2) В случаите, когато Република България е издаваща държава, разноските по издаването и изпращането на съдебните актове, както и тези по трансфера на осъденото лице и всички останали разходи, възникнали изключително на нейна територия, се поемат от българската държава.

Глава втора

ПРИЗНАВАНЕ И ИЗПЪЛНЕНИЕ НА СЪДЕБНИ АКТОВЕ, ПОСТАНОВЕНИ В ДРУГА ДЪРЖАВА ЧЛЕНКА

Компетентен орган

Чл. 7. (1) Компетентен да признае съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода, постановени в друга държава членка, е окръжният съд по местоживеенето или обичайното местопребиваване на лицето по чл. 2, ал. 1.

(2) В случаите, когато местоживеенето на лицето в Република България е неизвестно или ако то не живее в страната, компетентен да признае акта е Софийският градски съд.

(3) Когато съдебният акт е изпратен на орган, който не е компетентен да го признае, той го изпраща служебно на съответния съд. В този случай съдът уведомява за получаването на акта компетентния орган в издаващата държава.

(4) Съдът може служебно или по искане на лицето да поиска от компетентния орган на издаващата държава да изпрати съдебния акт заедно с удостоверението по чл. 3.

Условия за признаване и изпълнение

Чл. 8. (1) Съдебните актове, постановени в друга държава членка, се признават и изпълняват на територията на Република България, когато се отнасят за деяния, които съставляват престъпления и по българското законодателство, независимо от елементите на състава им по законодателството на издаващата държава.

(2) Двойна наказуемост не се изисква за следните престъпления, когато в издаващата държава те са наказуеми с лишаване от свобода за максимален срок не по-малко от три години или за тях се предвижда мярка, включваща задържане за максимален срок не по-малко от три години:

1. участие в организирана престъпна група;
2. тероризъм;
3. трафик на хора;
4. сексуална експлоатация на деца и детска порнография;
5. незаконен трафик на наркотични и психотропни вещества;
6. незаконен трафик на оръжия, боеприпаси и взривни вещества;
7. корупция;
8. измама, включително такава, която засяга финансовите интереси на Европейския съюз по смисъла на Конвенцията за защита на финансовите интереси на Европейските общности от 26 юли 1995 г.;
9. изпирание на имущество, придобито от престъпление;
10. подправка на парични знаци, включително евро;

11. компютърни престъпления и престъпления, свързани с компютри;
12. престъпления против околната среда, включително незаконен трафик на застрашени животински видове и на застрашени растителни видове и разновидности;
13. подпомагане на незаконно влизане и пребиваване в страната;
14. убийство, тежка телесна повреда;
15. незаконна търговия с човешки органи и тъкани;
16. отвличане, противозаконно лишаване от свобода и задържане на заложенници;
17. расизъм и ксенофобия;
18. организиран или въоръжен грабеж;
19. незаконен трафик на предмети на културата, включително антични предмети и произведения на изкуството;
20. мошеничество;
21. рекет и изнудване;
22. подправка на изделия и пиратство;
23. подправка на административни документи и търговия с тях;
24. подправка на платежни инструменти;
25. незаконен трафик на хормонални вещества и други стимулатори на растежа;
26. незаконен трафик на ядрени или радиоактивни материали;
27. търговия с противозаконно отнети превозни средства;
28. изнасилване;
29. палеж;
30. престъпления под юрисдикцията на Международния наказателен съд;
31. незаконно отвличане на летателни средства или кораби;
32. саботаж.

Провеждане на консултация

Чл. 9. (1) Преди изпращането на съдебния акт и на удостоверението компетентният орган на издаващата държава и органът по чл. 7, ал. 1 и 2 могат да проведат консултации.

(2) Провеждането на консултация е задължително, когато Република България е държава по смисъла на чл. 21, ал. 2, т. 3, като съдът информира незабавно компетентния орган на издаващата държава дали приема изпращането на съдебния акт.

(3) В рамките на консултациите съдът може да представи мотивирано становище относно невъзможността за подобряване на социализацията в Република България на лицето по чл. 2, ал. 1.

(4) Когато не е проведена консултация, съдът може да представи мотивираното становище незабавно след изпращането на съдебния акт и удостоверението от компетентния орган на издаващата държава.

Действия на съда преди признаване на съдебния акт

Чл. 10. (1) След получаване на съдебния акт и на удостоверението от компетентния орган на издаващата държава съдът служебно изисква справка за съдимост и справка за неприключените наказателни производства.

(2) По искане на съда органите на Министерството на вътрешните работи правят проверка дали лицето се намира в Република България или в друга държава членка.

(3) При необходимост съдът провежда консултации с компетентния орган на издаващата държава, за да установи характера на семейните, езиковите, културните, социалните, икономическите или други отношения на лицето в Република България с оглед на подобряване на възможностите за неговата социализация.

Временно задържане

Чл. 11. (1) Когато лицето се намира на територията на Република България, по искане на издаващата държава съдът може преди получаването на съдебния акт и удостоверението или преди да вземе решение относно признаването и изпълнението да постанови задържане на лицето или да наложи друга подходяща мярка по реда на Наказателно-процесуалния кодекс, с която да осигури оставането на лицето на територията на страната

до вземането на решение относно признаването на акта и изпълнението на наказанието.

(2) Определението, с което се взема мярката по ал. 1, подлежи на обжалване и протест по реда на Наказателно-процесуалния кодекс.

(3) Не се допуска удължаване на срока на наказанието вследствие на задържането в случаите по ал. 1.

Производство по признаване и обжалване

Чл. 12. (1) След получаване на съдебния акт заедно с удостоверението по чл. 3 съдът незабавно образува производство по признаване и в 14-дневен срок насрочва открито съдебно заседание за разглеждане на делото.

(2) В случаите, когато съдебният акт не е придружен от удостоверението по чл. 3, съдът може да определи подходящ срок за получаването му.

(3) Съдът разглежда делото еднолично със задължително участие на прокурор при призоваване на лицето по чл. 2, ал. 1.

(4) Ако лицето няма защитник, съдът му назначава такъв, както и преводач, ако лицето не владее български език.

(5) В съдебното заседание съдът изслушва прокурора, лицето и неговия защитник.

(6) Неявяването на лицето, когато е редовно призовано, не е пречка за разглеждане на делото.

(7) Съдът обсъжда налице ли са условията:

1. за признаване и изпълнение по чл. 8;
2. за отлагане на признаването по чл. 14;
3. за отказ от признаване и изпълнение по чл. 15;
4. за частично признаване и изпълнение по чл. 16.

(8) Съдът постановява решението незабавно, като посочва номера и датата на приетата за изпълнение присъда, делото, по което е постановена, текста от закона на Република България, предвиждащ отговорност за извършеното престъпление, срока на наложеното от съда на издаващата държава наказание лишаване от свобода и първоначалния режим на изтърпяване на наказанието.

(9) Съдът приспада изцяло срока на изтърпяната част от наказанието и предварителното задържане от общия срок на наложеното наказание лишаване от свобода.

(10) Решението на съда подлежи на обжалване или протест пред съответния апелативен съд в 14-дневен срок от обявяването му.

(11) Жалбата и протестът се разглеждат в 5-дневен срок от постъпването им в апелативния съд по реда на ал. 1-7. Съдът обявява решението си в открито съдебно заседание с участие на страните. Решението на съда се постановява не по-късно от 90 дни от получаване на съдебния акт заедно с удостоверението и е окончателно.

(12) В случаите, когато съдебният акт не е придружен от удостоверението по чл. 3, съдът може да определи подходящ срок за получаването му.

(13) Съдът уведомява компетентния орган на издаващата държава за влизането в сила на решението, включително за мотивите за отказ или за приспособяването на наказанието.

Приспособяване на наказанието

Чл. 13. (1) Когато съгласно българското законодателство максималният срок на наказанието за извършеното престъпление е по-малък от наложеното в издаващата държава наказание, съдът го намалява до този срок.

(2) Съдът може да приспособи наложеното в издаващата държава наказание, когато то не съответства по вид на наказанията, предвидени за същото деяние в българското законодателство. В този случай то трябва да съответства във възможно най-голяма степен на наказанието, наложено в издаващата държава. Наказанието не може да бъде заменено с глоба.

(3) Приспособеното наказание не може да бъде по-тежко по вид или срок от наложеното в издаващата държава.

Отлагане на признаването на съдебния акт

Чл. 14. (1) Когато удостоверението по чл. 3 е непълно, явно не съответства на съдебния акт или не е преведено на български език, съдът може да изиска от компетентния орган на издаващата държава да отстрани нередовностите в 14-дневен срок. Делото се отлага до изтичането на този срок.

(2) Когато прецени, че е необходим превод на целия съдебен акт или на части от него, съдът може да го преведе за своя сметка.

Основания за отказ от признаване и изпълнение

Чл. 15. (1) Съдът може да откаже да признае и изпълни съдебния акт, когато:

1. не е предоставено удостоверение, то е непълно или има явно несъответствие между него и съдебния акт и не е било допълнено или поправено в рамките на определения от съда срок;

2. лицето не се намира на българска територия или на територията на издаващата държава, не е дало съгласие, когато такова се изисква, и Република България не е:

а) държавата, чийто гражданин е лицето и в която то има местоживеене;

б) държавата, чийто гражданин е лицето и в която то ще бъде депортирано, въпреки че няма местоживеене в нея, след като бъде освободено от изпълнение на наказанието въз основа на заповед за експулсиране или депортиране, съдържаща се в съдебен или в административен акт, или на друга мярка, наложена в резултат на постановената присъда;

в) държава, различна от посочените в букви „а“ и „б“, чийто компетентен орган е дал съгласие съдебният акт и удостоверението да му бъдат изпратени;

3. признаването би било в противоречие с принципа „ne bis in idem“;

4. съдебният акт е постановен във връзка с деяние, което не е наказуемо съгласно българското законодателство; изпълнението на съдебен акт във връзка с данъци, такси, мита или валутен обмен не може да бъде отказано на основание, че българското законодателство не предвижда същия вид данъци и такси или не урежда по същия начин данъците, таксите, митата или валутния обмен, както законодателството на издаващата държава;

5. изпълнението на определеното със съдебния акт наказание е погасено по давност съгласно българското законодателство;

6. лицето по чл. 2, ал. 1 се ползва с имунитет по българското законодателство;

7. съдебният акт е постановен спрямо лице, което поради възрастта си съгласно българското законодателство не може да бъде наказателноотговорно за деянията, във връзка с които е постановен актът;

8. към момента на получаване на съдебния акт от съда за изтърпяване остават по-малко от шест месеца от наложеното наказание;

9. съдебният акт е постановен при съдебен процес, на който лицето не се е явило лично, освен ако удостоверението по чл. 3 изрично не съдържа информация за спазване на едно от следните условия:

а) лицето е било призовано лично и по този начин е било своевременно уведомено за определената дата и място на съдебния процес или е било официално информирано за това по друг начин, безспорно доказващ уведомяването за насрочения съдебен процес, както и за възможността за постановяване на решение, ако не се яви;

б) след като е било своевременно уведомено за насрочения съдебен процес, лицето е упълномощило защитник или такъв му е бил назначен от съда за защита по време на делото и такава защита действително е оказана;

в) след като решението е било връчено лично и лицето е било изрично уведомено за правото на обжалване или за ново разглеждане на делото с негово лично участие, при което делото може да бъде преразгледано по същество с представяне на нови доказателства и възможност за отменяне на първоначалния акт, то изрично е заявило, че не оспорва решението или не е поискало ново разглеждане или обжалване в предвидения срок;

10. липсва съгласие на издаващата държава по чл. 28, т. 7 за наказателно преследване, наказване или лишаване от свобода на лицето в Република България за друго деяние, извършено преди предаването му;

11. наложеното наказание включва принудителни медицински мерки или мерки, включващи лишаване от свобода, които независимо от чл. 13, ал. 2 не могат да бъдат изпълнени от Република България в съответствие с българското законодателство;

12. съдебният акт се отнася за престъпление, което съгласно българското законодателство се счита за извършено изцяло или частично на територията на Република България, включително на място, приравнено на нейна територия.

(2) Решението по ал. 1, т. 12 се взема от съда при изключителни обстоятелства и с оглед на всеки отделен случай, като се вземат предвид особените обстоятелства и по-специално дали деянието е осъществено предимно в издаващата държава.

(3) Преди да откаже да признае съдебния акт на основание ал. 1, т. 1-3 и т. 9-12, съдът провежда консултация с компетентния орган на издаващата държава и при необходимост отправя искане за незабавно предоставяне на допълнителна информация.

Частично признаване и изпълнение

Чл. 16. (1) Въпреки наличието на основание за отказ по чл. 15, съдът може след провеждане на консултация с компетентния орган на издаващата държава да признае частично съдебния акт, като признатата част подлежи на изпълнение. Частичното признаване и изпълнение не може да доведе до удължаване на срока на наказанието.

(2) Когато не е постигнато съгласие по ал. 1, след оттегляне на удостоверението съдът прекратява производството.

Срокове на производството

Чл. 17. (1) Окончателното решение за признаване на съдебния акт се постановява в срок 90 дни от получаването на съдебния акт и удостоверението освен в случаите по чл. 14, ал. 1.

(2) При изключителни обстоятелства, когато няма възможност да спази срока от 90 дни, съдът информира незабавно компетентния орган на издаващата държава по реда на чл. 23, ал. 2, като посочва причините за забавянето, както и срока, необходим за вземането на окончателно решение.

Изпълнение на наказанието

Чл. 18. (1) След признаване на съдебния акт съдът незабавно изпраща заверено копие от решението на съответната прокуратура за предприемане на необходимите действия за изпълнение на наказанието по реда на българското законодателство или за реализиране на трансфера по чл. 26. Съдът изпраща заверен препис от влязлото в сила решение за признаване и изпълнение на Върховната касационна прокуратура и на Министерството на правосъдието за сведение.

(2) След провеждане на консултации с издаващия орган съдът зачита и приспада от срока на наказанието лишаване от свобода работните дни, положени на територията на издаващата държава, само ако такова приспадане е предвидено в законодателството на издаващата държава и не е посочено в удостоверението.

(3) По молба на компетентния орган на издаващата държава съдът предоставя информация за приложимите правни разпоредби относно предсрочното освобождаване.

(4) Прокурорът от съответната прокуратура незабавно уведомява компетентния орган на издаващата държава:

1. за невъзможността да бъде изпълнено наказанието поради това, че местонахождението на лицето на територията на Република България не може да бъде установено;

2. за началото и края на предсрочното освобождаване, когато това е посочено в удостоверението;

3. за бягство на лицето по време на изтърпяване на наказанието;

4. за окончателното изтърпяване на наказанието.

Прекратяване на изпълнението

Чл. 19. (1) Съдът прекратява незабавно изпълнението на наказанието:

1. когато бъде уведомен от компетентния орган на издаващата държава за съдебно решение или за друг акт, в резултат на който наказанието преставя да подлежи на изпълнение;

2. при оттегляне на удостоверението от издаващата държава.

(2) В случаите по ал. 1 съдът се произнася еднолично с определение в съдебно заседание с участието на прокурор и с призоваване на осъдения. Определението е окончателно.

(3) Изпълнението на наказанието се прекратява и при постановяване на амнистия или помилване в Република България по реда на чл. 460, ал. 1 и 3 от Наказателно-процесуалния кодекс.

Глава трета

ИЗПРАЩАНЕ НА СЪДЕБНИ АКТОВЕ ЗА НАЛАГАНЕ НА НАКАЗАНИЕ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА ИЛИ НА МЕРКИ, ВКЛЮЧВАЩИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, ЗА ПРИЗНАВАНЕ И ИЗПЪЛНЕНИЕ В ДРУГА ДЪРЖАВА ЧЛЕНКА

Компетентен орган

Чл. 20. (1) Съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода, се изпращат от съда, който ги е постановил като първа инстанция.

(2) Оригиналът на съдебните актове или техни заверени преписи, както и оригиналът на удостоверението се изпращат на компетентния орган на изпълняващата държава, когато това е изрично поискано от него.

(3) Съдебният акт и удостоверението не могат да бъдат изпратени за признаване и изпълнение на повече от една държава членка едновременно.

Условия за изпращане

Чл. 21. (1) Съдът може да изпрати съдебния акт, при условие че лицето по чл. 2, ал. 1 се намира на територията на Република България или на територията на изпълняващата държава членка и е дало съгласието си, когато такова се изисква при условията на чл. 22.

(2) Съдебният акт заедно с удостоверението могат да бъдат изпратени на една от следните държави членки:

1. държавата, чийто гражданин е лицето и в която то има местоживееие или обичайно местопребиваване;

2. държавата, чийто гражданин е лицето и в която то ще бъде депортирано, въпреки че няма местоживееие или обичайно местопребиваване в нея, след като бъде освободено от изпълнение на наказанието въз основа на заповед за експулсиране или депортиране, съдържаща се в съдебен или в административен акт, или на друга мярка, наложена в резултат на постановената присъда;

3. държава, различна от посочените в т. 1 и 2, чийто компетентен орган е дал съгласие съдебният акт и удостоверението да му бъдат изпратени.

(3) Преди да изпрати съдебния акт и удостоверението съдът може да се консултира с компетентния орган на изпълняващата държава, за да се увери, че изпълнението на наказанието в тази държава ще подобри възможностите за социализация на лицето.

(4) Консултацията е задължителна в случаите, посочени в ал. 2, т. 3.

(5) Когато не е проведена консултация, съдът взема предвид изпратеното мотивирано становище на компетентния орган на изпълняващата държава и решава дали да оттегли удостоверението.

(6) В случаите по ал. 2, т. 3 съдът взема решение след преценка на възможностите за ресоциализацията на лицето и за изграждане на умения и способности за законосъобразен начин на живот в обществото.

Съгласие и становище

Чл. 22. (1) Съдът изпраща съдебния акт заедно с удостоверението до компетентния орган на изпълняващата държава, придружени от писменото съгласие на лицето по чл. 2, ал. 1, когато такова се изисква.

(2) Съгласие не се изисква, когато съдебният акт се изпраща на държавата членка:

1. чийто гражданин е лицето и в която то има местоживееие или обичайно местопребиваване;

2. в която лицето ще бъде депортирано, след като бъде освободено от изпълнение на наказанието въз основа на заповед за експулсиране или депортиране, съдържаща се в присъдата или в акт на съдебен или административен орган, или на друга мярка, наложена в резултат на постановената присъда;

3. в която лицето е избягало или се е върнало поради наличие на висящо наказателно производство или влязла в сила присъда срещу него в Република България.

(3) В случаите по ал. 2, когато лицето се намира на територията на Република България, съдът в открито заседание му предоставя възможност писмено или устно да изрази своето становище. Като вземе предвид възрастта, физическото или психическото състояние на лицето, съдът по своя преценка може да предостави тази възможност на неговия законен

представител. Когато лицето изрази своето становище устно, съдът изпраща на изпълняващата държава писмен запис на становището.

(4) Съдът разяснява на лицето правото му да даде съгласие за трансфер в изпълняващата държава и последиците от упражняването на това право.

(5) Становището по ал. 3 се взема предвид, когато се решава дали да се изпрати съдебният акт заедно с удостоверение.

(6) Съдът информира лицето на разбираем за него език за изпращането на съдебния акт заедно с удостоверение, като използва формуляра за уведомление съгласно приложение № 2. Формулярът се предава на компетентния орган на изпълняващата държава с цел уведомяване на лицето, когато то се намира на нейна територия.

Изпращане на съдебния акт

Чл. 23. (1) Съдът може служебно, по искане на прокурора или на лицето по чл. 2, ал. 1, да изпрати съдебния акт или заверен препис от него заедно с удостоверението по чл. 22, ал. 6 пряко на компетентния орган на изпълняващата държава. Актът може да бъде изпратен и по искане на изпълняващата държава.

(2) Съдебният акт се изпраща на компетентния орган на изпълняващата държава по поща, електронна поща, факс или по всеки друг надлежно защитен начин, позволяващ писмен запис и удостоверяване на автентичността.

(3) Когато съдът не разполага с информация за компетентния орган в изпълняващата държава, той отправя запитване, включително чрез звената за контакт на Европейската съдебна мрежа.

(4) Съдът разглежда делото в 14-дневен срок в открито съдебно заседание с участието на прокурор.

(5) Ако лицето се намира в място за лишаване от свобода под юрисдикцията на Република България или има известен адрес в страната, или е направило искане по ал. 1, в което е посочило адрес за призоваване, същото се призовава за съдебното заседание, като му се предоставя възможността по чл. 22, ал. 3 и при необходимост му се назначава преводач.

(6) Съдът се произнася по искането с определение, което се обявява в съдебното заседание.

(7) Когато лицето, направило искането, се намира извън пределите на Република България, съдът му изпраща определението на посочения адрес за призоваване.

(8) Определението по ал. 6 подлежи на обжалване или протест пред съответния въззивен съд в 5-дневен срок от обявяването или съобщаването по ал. 7. Съдът разглежда жалбата или протеста в открито заседание с участието на страните. Решението на въззивния съд се постановява в 7-дневен срок и е окончателно.

(9) Удостоверението по чл. 22, ал. 6 се подписва от председателя на състава на съда, като верността му се удостоверява с печата на съда.

(10) Заверен препис от влязлото в сила определение по ал. 6 се изпраща на Върховната касационна прокуратура и на Министерството на правосъдието.

Уведомяване на изпълняващата държава

Чл. 24. Съдът незабавно уведомява компетентния орган на изпълняващата държава за съдебно решение или за акт, които изменят или прекратяват изпълнението на наказанието, или за настъпила амнистия, помилване или при възобновяване на производството.

Оттегляне на удостоверението

Чл. 25. (1) Съдът оттегля удостоверението, когато след проведени консултации с компетентния орган на изпълняващата държава не е постигнато съгласие по реда на чл. 16, ал. 1 за частично признаване и изпълнение на наказанието, и прекратява производството.

(2) Съдът може да оттегли удостоверението:

1. преди започване на изпълнението на наказанието в изпълняващата държава, като посочи мотивите за това;

2. след като вземе предвид мотивираното становище по чл. 21, ал. 5;

3. когато счита, че приложимите разпоредби за предсрочно или условно освобождаване в изпълняващата държава са несъвместими със съответните разпоредби от действащото българско законодателство.

Глава четвърта
ТРАНСФЕР НА ОСЪДЕНИ ЛИЦА МЕЖДУ ДЪРЖАВИ - ЧЛЕНКИ НА
ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ. ТРАНЗИТ

Трансфер на осъдени лица

Чл. 26. (1) Ако лицето по чл. 2, ал. 1 се намира на територията на Република България, предаването му на изпълняващата държава се осъществява на дата, уговорена между Върховната касационна прокуратура и компетентния орган на изпълняващата държава, чрез дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ на Министерството на вътрешните работи, но не по-късно от 30 дни, след като изпълняващата държава е взела окончателно решение за признаване и изпълнение на наказанието.

(2) Предаването на лицето се извършва в изпълнение на постановление на Върховната касационна прокуратура, като органите на Министерството на правосъдието осигуряват охраната и конвоирането му.

(3) В случаите, когато предаването на лицето в рамките на посочения в ал. 1 срок е възпрепятствано от непредвидени обстоятелства, компетентните органи на двете държави незабавно влизат във връзка. Предаването се осъществява веднага след отпадане на тези обстоятелства. Върховната касационна прокуратура чрез дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ на Министерството на вътрешните работи незабавно уведомява компетентния орган на изпълняващата държава и двата органа уговарят нова дата, на която да се осъществи предаването. В този случай предаването се извършва в срок 10 дни от датата на уговарянето.

(4) Алинеи 1-3 се прилагат съответно и в случаите, когато Република България е изпълняваща държава.

Изпълнение на наказанието след трансфера на осъденото лице

Чл. 27. (1) Компетентните български органи не предприемат мерки по изпълнение на наказанието, когато изпълнението му вече е започнало в изпълняващата държава.

(2) Компетентните български органи възстановяват правото си да изпълняват наказанието, ако изпълняващата държава в случаите по чл. 18, ал. 4, т. 3 уведоми съответния български съд.

Принцип на особеността

Чл. 28. (1) Лице, предадено на Република България в изпълнение на този закон, не може да бъде наказателно преследвано, съдено или задържано за престъпление, извършено преди предаването му, различно от това, за което е предадено, освен ако:

1. е имало възможност да напусне територията на Република България и не го е направило до 45 дни от окончателното му освобождаване или се е завърнало отново, след като я е напуснало;

2. за деянието не се предвижда наказание лишаване от свобода или мярка, включваща задържане;

3. наказателното производство не води до прилагане на мярка, свързана с ограничаване на личната свобода;

4. на лицето може да бъде наложена глоба или алтернативна санкция, която не е свързана с лишаване от свобода, дори ако тези санкции могат да доведат до ограничаване на личната му свобода;

5. лицето е дало съгласие да бъде предадено;

6. след трансфера лицето доброволно декларира пред компетентния съд по чл. 7, че се отказва от правото си по тази разпоредба и е запознато с последиците от това; в този случай лицето има право на защитник;

7. издаващата държава е дала съгласие да не се прилага принципът на особеността;

8. извън случаите, посочени в т. 1-7, искането за съгласие се подава придружено с превод на български език на информацията по чл. 37 от Закона за екстрадицията и Европейската заповед за арест и гаранциите, предвидени по чл. 41 от същия закон.

(2) Разпоредбата на ал. 1 се прилага и в случаите, когато Република България е предала по реда на този закон лице на друга държава членка. Искането се подава до съответния съд, постановил предаването на лицето. Съдът дава съгласие при спазване на разпоредбите на чл. 36 и чл. 39-41 от Закона за екстрадицията и Европейската заповед за арест. Решението се постановява не по-късно от 30 дни след получаване на искането.

Предаване на основание на Европейска заповед за арест и процедури за предаване между държавите членки

Чл. 29. (1) Когато е издадена Европейска заповед за арест за изпълнение на наказание лишаване от свобода или на мярка, включваща задържане, и издирваното лице пребивава или се намира на територията на Република България, или е български гражданин, компетентният съд може да реши да изпълни наказанието или мярката съгласно българското законодателство.

(2) Български гражданин или лице, пребиваващо на територията на Република България, предадено на друга държава членка на основание на Европейска заповед за арест за провеждане на наказателно производство след предоставени гаранции за връщане, се връща по реда на този закон.

(3) Решението по ал. 1 следва да бъде взето не по-късно от 30 дни от получаване на искането по реда на чл. 44, ал. 8-13 от Закона за екстрадицията и Европейската заповед за арест.

Транзит

Чл. 30. (1) Министърът на правосъдието или оправомощено от него длъжностно лице приема молбите за транзит и придружаващите ги документи по начин, който удостоверява писменото им предаване, и незабавно ги изпраща на Върховната касационна прокуратура.

(2) Върховната касационна прокуратура разрешава с постановление транзита през територията на Република България на осъдено лице, което подлежи на трансфер в изпълняващата държава, при условие че е предоставена следната информация:

1. искане за транзит;
2. копие от удостоверението, посочено в чл. 3;
3. данни за лицето;
4. одобрен план за предаване на лицето;
5. превод на документите на български език.

(3) Върховната касационна прокуратура се произнася с постановление по искането незабавно, но не по-късно от 7 дни от деня на неговото получаване. С постановлението се определят срокът и мястото за задържане на лицето. Произнасянето може да бъде отложено до

получаването на превода от държавата членка, която е отправила искането за транзит, когато такъв превод се изисква съгласно ал. 2.

(4) Върховната касационна прокуратура уведомява държавата членка, поискала транзита, и Министерството на правосъдието за своето решение по начин, който може да удостовери предаването му писмено.

(5) Осъдено лице, спрямо което е допуснато транзитно преминаване през територията на Република България, не може да бъде задържано на друго основание и за срок, по-дълъг от необходимия за целите на транзита през територията на Република България. В случай че лицето следва да бъде задържано на територията на Република България на основание, различно от искането за транзит, Върховната касационна прокуратура уведомява незабавно държавата членка, отправила искането за транзит.

(6) Не се изисква искане за транзит в случай на въздушен превоз без предвиден престой. В случай че се наложи извънредно кацане, държавата, осъществяваща трансфера, предоставя на Министерството на правосъдието посочената в ал. 2 информация в срок до 72 часа.

(7) Разпоредбите на ал. 1-6 се прилагат съответно и в случаите, когато Република България е издаваща държава и възникне необходимост от транзитно преминаване през територията на друга държава - членка на Европейския съюз.

ДОПЪЛНИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 1. По смисъла на този закон:

1. „Съдебен акт“ е всеки окончателен акт на съд на издаващата държава, с който се налага наказание на физическо лице.

2. „Наказание“ е всяко наказание лишаване от свобода или мярка, включваща лишаване от свобода, постановени за определен или неопределен срок във връзка с извършено престъпление и вследствие на наказателно производство.

3. „Мярка, включваща лишаване от свобода“ е всяка мярка, наложена от компетентен орган, свързана с лишаване от свобода, постановена във връзка с престъпление и вследствие на наказателно производство.

4. „Издаваща държава“ е държавата членка, в която е постановен съдебният акт.

5. „Изпълняваща държава“ е държавата членка, на която е изпратен съдебният акт за целите на неговото признаване и изпълнение.

6. „Държава по местоживее на лицето“ е държавата, с която лицето е свързано трайно с оглед на неговото обичайно местопребиваване и съществуващите там семейни, социални или икономически отношения.

7. „Държава членка“ е държава – членка на Европейския съюз.

§ 2. Този закон въвежда изискванията на Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 г. за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз (ОВ, L 327/27 от 5 декември 2008 г.), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г. за изменение на рамкови решения 2002/584/ПВР, 2005/214/ПВР, 2006/783/ПВР, 2008/909/ПВР и 2008/947/ПВР, с което се укрепват процесуалните права на лицата и се насърчава прилагането на принципа за взаимно признаване на решения, постановени в отсъствието на заинтересованото лице по време на съдебния процес.

§ 3. Изпълнението на съдебните актове в частта, с която е наложена глоба и/или конфискация, се осъществява по реда на Закона за признаване, изпълнение и изпращане на решения за конфискация или отнемане и решения за налагане на финансови санкции.

§ 4. Доколкото този закон не съдържа специални правила, се прилагат разпоредбите на Наказателно-процесуалния кодекс.

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 5. В Закона за екстрадицията и Европейската заповед за арест (обн., ДВ, бр. 46 от 2005 г.; изм. и доп., бр. 86 от 2005 г., бр. 52 от 2008 г., бр. 49 от 2010 г., бр. 55 от 2011 г., бр. 53 от 2014 г. и бр. 7 от 2019 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 40, ал. 1, т. 4 след думите „издаващата държава членка“ се поставя запетая и се добавя „като в тези случаи се прилагат разпоредбите на чл. 29, ал. 2 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода“.

2. В чл. 41, ал. 3 изречение второ се изменя така:

„В тези случаи се прилагат разпоредбите на Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода.“

§ 6. В отношенията между Република България и държавите членки, въвели изискванията на Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 г. за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г. за изменение на рамкови решения 2002/584/ПВР, 2005/214/ПВР, 2006/783/ПВР, 2008/909/ПВР и 2008/947/ПВР, с което се укрепват процесуалните права на лицата и се насърчава прилагането на принципа за взаимно признаване на решения, постановени в отсъствието на заинтересованото лице по време на съдебния процес, се прилага този закон, вместо следните конвенции:

1. Конвенцията за трансфер на осъдени лица от 21 март 1983 г. на Съвета на Европа и Допълнителния протокол към нея от 18 декември 1997 г.

2. Европейската конвенция за международното признаване на присъди от 28 май 1970 г. на Съвета на Европа.

3. Дял III, глава 5 от Конвенцията от 19 юни 1990 г. за прилагане на Шенгенската конвенция от 14 юни 1985 г. относно постепенното премахване на контрола по общите граници; Конвенцията от 19 юни 1990 г. за прилагане на Шенгенското споразумение от 14 юни 1985 г. между правителствата на държавите от Икономическия съюз Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската република относно постепенното премахване на проверките по общите им граници.

4. Конвенцията между държавите членки на Европейските общности относно изпълнението на наложени в чужбина наказания от 13 ноември 1991 г.

§ 7. В отношенията си с държавите членки Република България може да продължи да прилага действащите помежду им двустранни и многостранни споразумения или договорености, както и да сключва нови и след влизането на този закон в сила в случаите, когато се улеснява процедурата за изпълнение на наказанията по този закон.

§ 8. Незавършените процедури и производства за трансфер на осъдени лица и признаване на присъди се довършват по досегашния ред.

§ 9. Този закон влиза в сила от 1 януари 2020 г.

Законът е приет от 44-ото Народно събрание на 2019 г.
и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

**ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ:**

(Цвета Караянчева)

УДОСТОВЕРЕНИЕ

а) * Издаваща държава:

.....

* Изпълняваща държава:

.....

б) Съдът, който е постановил съдебния акт за налагане на наказанието, което е влязло в сила:

Официално наименование:

.....

Актът е постановен на (посочете дата: дд-мм-гггг):

Актът е влязъл в сила на (посочете дата: дд-мм-гггг):

Номер на съдебния акт (ако е известен):

.....

в) Информация относно органа, с който може да се осъществи контакт, ако има въпроси във връзка с удостоверението:

1. Вид орган: Моля, отбележете в съответната клетка:

☐ Централен орган

☐ Съд

☐ Друг орган

2. Данни за контакт с органа, посочен в буква „в”, точка 1:

Официално наименование:

.....

.....

Адрес:

.....

Тел.: (код на държавата) (код на областта/града)

Факс: (код на държавата) (код на областта/града)

Адрес за електронна поща (ако е известен):

.....

3. Езици, на които е възможно да се осъществи връзка с органа:

4. Данни за контакт с лицето/лицата, с което/които да се осъществи връзка с цел получаване на допълнителна информация във връзка с изпълнението на съдебния акт или съгласуването на процедурите за трансфер (име, звание/ранг, тел., факс, адрес за електронна поща), ако се различават от тези по т. 2:

.....

.....

г) Информация относно лицето, на което е наложено наказанието:

Фамилно име:

Собствено/собствени име/имена:

.....

Моминско име, където е приложимо:

Псевдоними, където е приложимо:

Пол:

Националност:

Идентификационен номер или номер на социално осигуряване (ако е известен):

.....

Дата на раждане:

Място на раждане:

Последни известни адреси/места на пребиваване:

.....

Език/езици, които лицето разбира (ако са известни):

.....

Лицето по чл. 2, ал. 1 се намира:

☐ В издаващата държава и ще бъде осъществен трансферът му в изпълняващата държава.

☐ В изпълняващата държава и изпълнението ще се състои в тази държава.

.....
Допълнителна информация, която следва да се представи, ако е налична и относима:

1. Снимка и пръстови отпечатащи на лицето и/или данни за контакт с лицето, с което трябва да бъде осъществена връзка за получаването на тази информация:

.....
2. Вид и номер на личната карта или паспорта на лицето:

.....
3. Вид и номер на разрешението за пребиваване на лицето:

.....
4. Друга полезна информация относно лицето и неговите семейни, социални или професионални връзки с изпълняващата държава:

.....
.....
д) Искане за временно задържане от страна на издаващата държава (когато лицето се намира в изпълняващата държава):

☐ Издаващата държава иска от изпълняващата държава да задържи лицето или да предприеме друго действие, с което да осигури оставането му на нейна територия, до вземане на решение относно признаването и изпълнението на наказанието.

☐ Издаващата държава вече е изисквала от изпълняващата държава да задържи лицето или да предприеме друго действие, с което да осигури оставането му на нейна територия до вземане на решение относно признаването и изпълнението на наказанието. Впишете наименованието на органа в изпълняващата държава, който е взел решението по искане за задържането на лицето (ако е приложимо и известно):

.....
.....
.....
е) Връзка с предходна Европейска заповед за арест (ЕЗА):

☐ Издадена е ЕЗА с цел изпълнение на наказание лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане, и изпълняващата държава се задължава да изпълни наказанието или мярката, изискваща задържане (Член 4, параграф 6 от Рамковото решение относно ЕЗА).

Дата на издаване на ЕЗА и номер, ако е известен:

.....

Наименование на органа, който е издал ЕЗА:

Дата, на която е взето решението за изпълнение на наказанието, и номер, ако е известен:

.....

Наименование на органа, който е издал решението за изпълнение на наказанието:

.....

☐ Издадена е ЕЗА с цел наказателно преследване на лице, което е гражданин на/или пребивава в изпълняващата държава, като изпълняващата държава е предала лицето, при условие че то ще бъде върнато в изпълняващата държава, за да изтърпи там наказанието лишаване от свобода или мярката, изискваща задържане, постановени срещу него в издаващата държава членка (Член 5, параграф 3 от Рамковото решение относно ЕЗА).

Дата, на която е взето решението за предаване на лицето:

.....

Наименование на органа, който е издал решението за предаването:

.....

Номер на решението, ако е известен:

Дата на предаване на лицето, ако е известна:

ж) Основания за изпращане на съдебния акт и удостоверението (когато е попълнена клетка „е”, тази клетка не се попълва):

Съдебният акт и удостоверението се изпращат на изпълняващата държава, за да засвидетелстват увереността на издаващия орган, че изпълнението на наказанието от страна на изпълняващата държава ще спомогне за постигане на целта за улесняване на социализацията на лицето, и:

☐ а) изпълняващата държава е държавата, чийто гражданин е лицето и в която то живее;

☐ б) изпълняващата държава е държавата, чийто гражданин е лицето и в която то ще бъде депортирано, след като бъде освободено от изпълнение на наказанието съгласно заповед за експулсиране или депортиране, съдържаща се в съдебен или административен акт, или на друга мярка, взета в резултат на съдебния акт; ако заповедта за експулсиране или депортиране не се съдържа в акта, посочете наименованието на органа, който е издал заповедта, дата на издаването ѝ и ако е известен, номер:

☐ в) изпълняващата държава е държава, различна от държавата по букви „а“ или „б“ и чийто компетентен орган е дал съгласието си за изпращане на съдебния акт и на удостоверението на тази държава;

☐ г) изпълняващата държава е направила нотификация съгласно член 4, параграф 7 от Рамковото решение, и:

☐ е потвърдено, че доколкото е известно на компетентния орган на издаващата държава, лицето живее и е пребивавало непрекъснато и законно най-малко пет години в изпълняващата държава и ще запази правото си на постоянно пребиваване в тази държава, или

☐ е потвърдено, че лицето е гражданин на изпълняващата държава;

з) Съдебен акт, с който се налага наказанието:

1. Актът се отнася за общо деяния.

Обобщено представяне на фактите и описание на обстоятелствата, при които е/са извършено/извършени деянието/деянията, включително време и място, и естество на участието на лицето:

.....

Вид и правна квалификация на деянието/деянията и приложими нормативни разпоредби, въз основа на които е постановен съдебният акт:

.....

2. Ако деянието/деянията по буква „з”, точка 1 съставлява/съставляват едно или повече от престъпленията, посочени по-долу, съгласно определенията в законодателството на издаващата държава и които са наказуеми в издаващата държава с лишаване от свобода или с мярка, изискваща задържане за не по-малко от три години, посочете това в съответната/съответните клетка/клетки:

- ☐ участие в организирана престъпна група;
- ☐ тероризъм;
- ☐ трафик на хора;
- ☐ сексуална експлоатация на деца и детска порнография;
- ☐ незаконен трафик на наркотични и психотропни вещества;
- ☐ незаконен трафик на оръжия, боеприпаси и взривни вещества;
- ☐ корупция;
- ☐ измама, включително такава, която засяга финансовите интереси на Европейските общности по смисъла на Конвенцията от 26 юли 1995 г. относно защитата на финансовите интереси на Европейските общности;
- ☐ изпиране на имущество, придобито от престъпление;
- ☐ подправка на парични знаци, включително евро;
- ☐ престъпления, свързани с компютри;
- ☐ престъпления против околната среда, включително незаконен трафик на застрашени животински видове и застрашени растителни видове и разновидности;
- ☐ подпомагане на незаконно влизане и пребиваване;
- ☐ убийство, тежка телесна повреда;
- ☐ незаконна търговия с човешки органи и тъкани;
- ☐ отвлечане, противозаконно лишаване от свобода и задържане на заложници;
- ☐ расизъм и ксенофобия;
- ☐ организиран или въоръжен грабеж;
- ☐ незаконен трафик на предмети на културата, включително антични предмети и произведения на изкуството;

- ☐ мошеничество;
- ☐ рекет и изнудване;
- ☐ подправка на изделия и пиратство;
- ☐ подправка на/и търговия с административни документи;
- ☐ подправка на платежни инструменти;
- ☐ незаконен трафик на хормонални вещества и други стимулатори на растежа;
- ☐ незаконен трафик на ядрени или радиоактивни материали;
- ☐ трафик на незаконно отнети превозни средства;
- ☐ изнасилване;
- ☐ палеж;
- ☐ престъпления от компетентността на Международния наказателен съд;
- ☐ незаконно отвлечане на летателни средства или кораби;
- ☐ саботаж.

3. Ако деянието/деянията по точка 1 не е/са обхванато/обхванати по точка 2 или ако присъдата и удостоверениеето са изпратени до държавата членка, която е заявила, че ще направи проверка за двойна наказуемост (член 7, параграф 4 от Рамковото решение), опишете изчерпателно съответното/съответните деяние/деяния:

.....

.....

.....

и) Вид на съдебния акт, с който се налага наказанието:

1. Посочете дали лицето се е явило лично на съдебния процес, вследствие на който е постановен актът:

1. ☐ Да, лицето се е явило лично на съдебния процес, вследствие на който е постановен актът.

2. ☐ Не, лицето не се е явило лично на съдебния процес, вследствие на който е постановен актът.

3. Ако сте направили отбелязване в клетка по точка 2 моля потвърдете наличието на едно от следните:

☐ 3.1.1. лицето е било призовано лично на ... (ден/месец/година) и по този начин е било уведомено за определената дата и място на съдебния процес, вследствие на който е постановен актът, и е било уведомено за възможността за постановяване на такъв акт, ако не се яви на съдебния процес;

ИЛИ

☐ 3.1.2. лицето не е било призовано лично, но чрез други средства действително е получило официална информация за определената дата и място на съдебния процес, вследствие на който е постановен актът, по начин, който недвусмислено доказва, че то е било уведомено за насрочения съдебен процес и за възможността за постановяване на такъв акт, ако не се яви на съдебния процес;

ИЛИ

☐ 3.2. след като е било уведомено за насрочения съдебен процес, лицето е упълномощило защитник, посочен от заинтересованото лице или от държавата, с цел да го защитава на съдебния процес и действително е било защитавано от този защитник на процеса;

ИЛИ

☐ 3.3. актът е бил връчен лично на лицето на ... (ден/месец/година) и то е било изрично уведомено за правото на повторно разглеждане или обжалване, в което има право да участва и което позволява делото да се преразгледа по същество, включително с оглед на нови доказателства, и което може да доведе до отменяне на първоначалния акт, и

☐ лицето изрично е заявило, че не оспорва съдебния акт;

ИЛИ

☐ лицето не е поискало повторно разглеждане или обжалване в приложимия за целта срок.

4. Ако сте направили отбелязване в клетка по точка 3.1.2, 3.2 или 3.3, дайте информация как е изпълнено съответното условие:

.....

2. Данни за срока на наказанието:

2.1. Обща продължителност на наказанието (дни):

2.2. Целият срок на лишаване от свобода, изтърпян във връзка с наказанието или мярката, включваща лишаване от свобода, по отношение на което/която е постановен съдебният акт (дни):

..... , към (...) (дата, на която е направено изчислението: дд-мм-гггг):

2.3. Брой дни, които следва да бъдат приспаднати от общата продължителност на наказанието по причини, различни от посочените по точка 2.2 (например амнистия, помилване или др. мерки, свързани с наказанието): ..., считано от (дата, на която е направено изчислението: дд-мм-гггг):.....

2.4. Дата, на която изтича срокът на наказанието в издаващата държава:

☐ Не е приложимо, тъй като в момента лицето не е задържано

☐ Лицето е задържано и наказанието, наложено съгласно правото на издаващата държава, ще бъде изтърпяно изцяло към (дата: дд-мм-гггг)¹:

3. Вид на наказанието:

☐ лишаване от свобода

☐ мярка, включваща лишаване от свобода (посочете вида):

... ..

й) Информация във връзка с условно предсрочно освобождаване:

1. Съгласно правото на издаващата държава лицето има право на условно предсрочно освобождаване след изтърпяване на:

☐ половината от срока на наказанието

☐ две трети от срока на наказанието

☐ друга част от срока на наказанието (посочете каква):

2. Компетентният орган на издаващата държава желае да бъде информиран относно:

☐ приложимите нормативни разпоредби на изпълняващата държава относно условното предсрочно освобождаване на осъдени лица;

☐ началото и края на срока на условното предсрочно освобождаване.

¹ Впишете датата, на която наказанието би било изтърпяно изцяло (без да се вземат предвид възможностите за предсрочно или условно освобождаване), ако лицето остане в издаващата държава.

к) Становище на лицето:

1. ☐ Лицето не е могло да бъде изслушано, тъй като вече се е намирало в изпълняващата държава.

2. ☐ Лицето се намира в издаващата държава и:

2.1. ☐ е поискало изпращането на съдебния акт и удостоверение

☐ е дало съгласието си за изпращане на съдебния акт и удостоверение

☐ не е дало съгласието си за изпращане на съдебния акт и удостоверение (посочете изтъкнатите от лицето причини):

.....

.....

2.2. ☐ Приложено е становището на лицето.

☐ Становището на лицето е било изпратено на изпълняващата държава на (дата: дд-мм-гггг):

л) Други обстоятелства от значение за случая (информация по избор):

.....

.....

м) Заключителни сведения:

Текстът на съдебния акт/актове е/са приложен/приложени към удостоверението².

Подпис на органа, издал удостоверението, и/или на негов представител, удостоверяващ верността на съдържанието на удостоверението

.....

² Компетентният орган на издаващата държава трябва да приложи всички свързани със случая съдебни актове, необходими за осигуряване на цялата информация, касаеща наказанието или мярката, включваща лишаване от свобода, което да бъде изпълнено. Могат да се приложат и всички налични преводи на съдебния/съдебните акт/актове.

Име:

Засмана длъжност (звание/ранг)

Дата:

Официален печат (ако има)

Формуляр за уведомяване на лицето

УВЕДОМЯВАНЕ НА ЛИЦЕТО

С настоящото Ви уведомяваме за решението на ... (компетентния орган на издаващата държава) за предаване на съдебния акт на ... (компетентния съд на издаващата държава) от ... (дата на съдебния акт) ... (номер на съдебния акт, ако е известен) на ... (изпълняващата държава) с цел признаването му и изпълнение на наложеното с него наказание или на мярка, свързана с лишаване от свобода, в съответствие с националното законодателство, прието в изпълнение на Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 г. за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз.

За изпълнението на наказанието се прилага правото на ... (изпълняващата държава).

Органите на тази държава ще бъдат компетентни да вземат решения относно процедурите за изпълнение и да определят свързаните с него мерки, включително относно основанията за условно предсрочно освобождаване.

Компетентният орган на ... (изпълняващата държава) трябва да приспадне целия срок на вече изтърпяното във връзка с наказанието лишаване от свобода или на мярката, свързана с лишаване от свобода, от общия срок на наказанието за лишаване от свобода, което подлежи на изтърпяване. Компетентният орган на ... (издаващата държава) може да приспособи наказанието единствено ако то е несъвместимо с правото на тази държава по отношение на своя срок или характер. Приспособеното наказание не може да бъде по-тежко от наказанието, наложено в ... (издаващата държава), по отношение на своя характер или срок.

М О Т И В И

към проекта на Закон за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода

С този законопроект се цели да бъдат въведени в българското законодателство изискванията на Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз (ОВ, L 327/27 от 5 декември 2008 г.), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 година за изменение на рамкови решения 2002/584/ПВР, 2005/214/ПВР, 2006/783/ПВР, 2008/909/ПВР и 2008/947/ПВР, наричано по-нататък „Рамковото решение“, с което се укрепват процесуалните права на лицата и се насърчава прилагането на принципа за взаимно признаване на решения, постановени в отсъствието на заинтересованото лице по време на съдебния процес. Големият обем на материята, уредена в рамковото решение, както и възприетата практика при въвеждането на актове на вторичното право на Европейския съюз в областта на сътрудничеството по наказателноправни въпроси изискват създаването на отделен закон.

Следва да се отбележи, че неприлагането на рамковото решение от нашата страна представлява проблем. От една страна, държавите членки, които вече са го въвели в собственото си законодателство, не могат да се възползват от разпоредбите му в отношенията си с Република България при взаимно признаване на съдебни актове, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода. Поради невъвеждането на акта в националното ни законодателство Република България също не може да се ползва от достиженията на правото на Европейския съюз (принципът на взаимното признаване на съдебни актове, постановени в държавите - членки на Европейския съюз, и директния контакт между съдебните органи), които Рамковото решение въвежда в областта на трансфера на осъдени лица.

Законопроектът подробно урежда условията и реда за признаване и изпълнение в Република България на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода, постановени в друга държава - членка на Европейския съюз.

За компетентен орган по признаване и изпълнение на чужди съдебни актове законопроектът определя окръжния съд по местоживеенето или обичайното местопребиваване на лицето, на което е наложено наказанието или мярката. Ако местоживеенето на лицето в страната е неизвестно или то не живее в страната, компетентен да признае акта е Софийският градски съд.

Условие за изпращане на съдебен акт за изпълнение в Република България е деянието, за което той се отнася, да съставлява престъпление и по българското законодателство. Двойна наказуемост не се изисква, когато присъдата или мярката са постановени по повод на престъпленията тероризъм, участие в организирана престъпна група, корупция, трафик на хора, измама, включително такава, която засяга финансовите интереси на Европейския съюз, подправяне на парични знаци и др. (чл. 8, ал. 2).

Процедурата по признаване на чужди съдебни решения включва възможността за провеждане на консултации с компетентния орган на издаващата държава членка преди изпращането на съдебния акт. Това ще спомогне за получаването на предварителна информация дали изпълняващата държава ще приеме изпращането на съдебния акт и за улесняването на социалната реинтеграция на лицето.

Особеност на режима, въведен с Рамковото решение, в отлика от действащия към този момент режим между Република България и държавите - членки на Европейския съюз, е възможността след консултации между издаващия и изпълняващия орган за изпълнение на влязлата в сила присъда да бъде трансферирано лице с гражданство, различно от това на изпълняващата държава. Подобни действия могат да бъдат предприети само след провеждането на предварителни консултации между издаващия и изпълняващия орган и при наличие на съгласие от изпълняващия орган удостоверението и влезният в сила съдебен акт да му бъдат изпратени.

За гарантиране на изпълнението на признатия съдебен акт е предвидена възможността за временно задържане на лицето при спазване на условията и реда на Наказателно-процесуалния кодекс.

Предвижда се в 14-дневен срок от получаването на съдебното решение съдът да образува дело и да насрочи открито съдебно заседание за неговото разглеждане с призоваване на лицето и неговия защитник. Призоваването на лицето дава възможност то да изрази своето становище по отношение на трансфера. Това становище задължително следва да бъде

взето предвид от съда при постановяване на решението, особено с оглед на неговата социална реинтеграция. Съдът ще разглежда делото еднолично със задължителното участие на прокурор. Неявяването на лицето, когато то е редовно призовано, няма да бъде пречка за разглеждане на делото.

В съответствие с изискванията на Рамковото решение на съда се предоставя възможност да адаптира наказанието, наложено от издаващата държава членка, като го приспособи към най-близкото по вид и характер наказание, предвидено за подобни деяния по българското законодателство. Наказание „лишаване от свобода“ или мярка, включваща лишаване от свобода, не могат да бъдат заменени с глоба или с друга форма на парична санкция.

В законопроекта са регламентирани възможността за обжалване на решението за признаване, сроковете на производството и последиците от признаването на съдебното решение на друга държава членка. Предвидена е разпоредба за прекратяване на изпълнението при оттегляне на удостоверението или друг случай, в резултат на който наказанието преставя да подлежи на изпълнение, включително при постановяване на амнистия или помилване.

Законопроектът съдържа детайлна уредба на правилата за изпращане на български съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода, за признаване и изпълнение в друга държава членка. Компетентен орган в този случай е съдът, който ги е постановил като първа инстанция. Изпращането на съдебния акт може да стане служебно от съда по искане на прокурора или на лицето, което е осъдено или на което е наложена мярка, включваща лишаване от свобода. В случаите, когато инициативата за изпращане на съдебния акт не произлиза от лицето, се изисква към материалите да бъде приложено и неговото писмено съгласие. В определени хипотези, посочени в законопроекта, такова съгласие не е необходимо.

В глава четвърта на законопроекта се предлага опростена процедура за трансфер на осъдени лица. Предвижда се предаването на лицето да се осъществява на предварително уговорена дата между двете държави членки, но не по-късно от 30 дни от постановяването на окончателното решение. Ако в този срок възникнат непредвидени обстоятелства, предаването се осъществява веднага след отпадането им, като се уговаря нова дата, на която да се осъществи предаването, като в този случай предаването се извършва в срок 10 дни.

Отделно в законопроекта са регламентирани случаите за предаване на основание на Европейска заповед за арест и транзит през територията на Република България на лице, което подлежи на трансфер в изпълняваща държава членка.

Законопроектът ще окаже въздействие върху държавния бюджет на Република България за 2020 г. и следващите години, предвид което се предлага да влезе в сила от 1 януари 2020 г. С приемането на законопроекта ще се създадат условия за по-бърза процедура за извършване на трансфер на осъдените лица, с което се очаква увеличението им с до 200 лица годишно. Във връзка с прилаганите процедури за довеждане допълнително на до 200 лица годишно, които по силата на законопроекта ще бъдат доведени да изтърпят наказанията си в Република България, ще е необходимо увеличение на разходите на Министерството на правосъдието за 2020 г. и следващите бюджетни години с 3 420 200 лв. годишно.

Трансферните преписки, образувани по действащия до момента ред – Конвенцията за трансфер на осъдени лица от 1983 г. и разпоредбите на Наказателно-процесуалния кодекс за последните 3 години са, както следва:

- за 2016 г. – 52 преписки – 52 български граждани, върнати в България;
- за 2017 г. – 61 преписки – 47 български граждани, върнати в България;
- за 2018 г. – 84 преписки – 57 български граждани, върнати в България.

Преписките, образувани въз основа на Европейска заповед за арест (ЕЗА) по реда на Закона за екстрадицията и Европейската заповед за арест (ЗЕЕЗА), и екстрадираните лица за същия период са средно над 200 годишно.

Така описаните данни и тяхното съпоставяне с преписките, образувани по ЕЗА, както и кратките срокове за развитие на производството, установени с Рамково решение 2008/909/ПВР и със законопроекта, дават достатъчно увереност да се заключи, че по новия ред може да се очаква сходен с ЕЗА обем на производствата. Примерът с ЕЗА е най-подходящ от гледна точка на целта на акта, също така и поради сроковете и реда за разглеждане.

Екстрадициите по ЕЗА и трансферите по Конвенцията за трансфер на осъдени лица от 1983 г. и разпоредбите на Наказателно-процесуалния кодекс се извършват от служители в Главна дирекция „Охрана“.

Извършените екстрадиции и трансфери на задържани и осъдени лица от други държави за Република България и разходите по години за транспортирането им са, както следва:

- за 2016 г. - 220 лица – разходи в размер 453 145 лв., в т.ч. администрирани разходи - 145 443 лв., и разходи за командировки на служителите - 307 702 лв.;
- за 2017 г. - 255 лица – разходи в размер 646 630 лв., в т.ч. администрирани разходи - 195 270 лв., и разходи за командировки на служителите - 451 360 лв.;
- за 2018 г. - 298 лица – разходи в размер 843 885 лв., в т.ч. администрирани разходи – 260 310 лв., и разходи за командировки на служителите – 583 575 лв.

Предвижда се около 50 на сто от лицата да се транспортират до местата за лишаване от свобода на територията на Република България, като средният разход за едно транспортирано лице е 150 лв.

Средногодишният разход за персонал - за един служител за заплати и осигурителни плащания, е 37 333 лв., а разходите за издръжка са в размер 5111 лв. годишно за униформено облекло, въоръжение, първоначално обучение, социално-битово и културно обслужване (СБКО).

За организирането на изпълнението по приемане на едно лице от друга държава в Република България се извършват дейности за около 360 часа. За довеждането на 200 лица годишно се отработват около 72 000 допълнителни часа, съответно ще са необходими 45 служители, като един служител изработва средно 1600 часа годишно.

Извършват се отговорни дейности и организационни мероприятия, включващи: справочна дейност, с която се анализира и извършва оценка на риска за обекта на изпълнение; намиране и определяне на подходящ екип, маршрут и авиокомпания; получаване на разрешение за транспортиране на задържано лице и закупуване на билети; организиране на издаването на документ на обекта и премахване на ограничителните мерки спрямо задържаното лице; получаване на потвърждение за организираното пътуване, посрещане, настаняване на екипа и приемане на задържаното лице и

документи на територията на чужда държава; организиране на посрещането в България, конвоиране и приемане на лицето в ЕКБ, оформяне на необходимата документация за предаване/приемане в местата за лишаване от свобода; охрана и организиране на конвоя до мястото, определено от органите на съдебната власт.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

(Бойко Борисов)

Приложение № 2

към чл. 22, ал. 1 от Наредбата за обхвата и методологията за извършване на оценка на въздействието

Наименование на акта: Закон за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода.	Период на извършване на оценката: 31 октомври 2018 г. – 30 ноември 2018 г.
Водеща институция: Министерство на правосъдието	От какво ниво възниква необходимостта от предприемане на действието? Национално и европейско
Други организации, участвали в извършването на оценката: Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“; Главна дирекция „Охрана“.	Информация за контакт: Александър Стефанов, държавен експерт в дирекция „Съвет по законодателство“ на Министерство на правосъдието, тел. 02/9237344, ел. поща: al_stefanov@justice.government.bg; Мария Георгиева, държавен експерт в дирекция „Съвет по законодателство“ на Министерство на правосъдието, тел. 02/9237440, ел. поща: Maria_Georgieva@justice.government.bg; Аделина Хаджийска, старши експерт в дирекция „Съвет по законодателство“ на Министерство на правосъдието, тел. 02/9237341, ел. поща: A_Hadzhyska@justice.government.bg.
Какъв е проблемът, който трябва да се реши? Защо е необходимо действие от страна на правителството/държавата? 1. Липсва единна правна уредба за прилагането на принципа за взаимно признаване на съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Република България и другите държави членки. С Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз, се установява нова уредба за трансфер на осъдени лица между държавите членки на ЕС, с която се заменя в отношенията между тях режима, установен с Конвенцията за трансфер на осъдени лица от 1983 г. на Съвета на Европа. Съгласно новата уредба сътрудничеството вече се осъществява на принципа на директната комуникация между компетентните органи на държавите членки (без участието на централен орган), а производството по признаване и изпълнение следва да приключи в 90-дневен срок. Целта на рамковото решение е да установи правила, съгласно които държавите членки, с оглед улесняване на социалната реинтеграция на осъденото лице, да признават постановените съдебни решения и да изпълняват наложените наказания. Рамковото	

решение предвижда, че се прилага само по отношение на наказания, включващи мярка „лишаване от свобода“ или друга мярка изискваща задържане и не намира приложение към кумулативно наложени наказания с финансов характер, препращайки към Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 г. относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции и Рамково решение 2006/783/ПВР на Съвета от 6 октомври 2006 г. за прилагане на принципа за взаимно признаване на решения за конфискация.

2. Налице е проблем в действащата правна рамка

Понастоящем трансферът на осъдени лица между Република България и държавите членки на ЕС се осъществява съгласно режима установен в Конвенцията за трансфер на осъдени лица от 1983 г. на Съвета на Европа, който систематично е отразен в разпоредбите на чл. 453 до чл. 462 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Производството във връзка с международното сътрудничество по наказателни дела се осъществява с участието на централен орган, роля, изпълнявана от Министерството на правосъдието на Република България, а компетентен да се произнесе относно молбата за трансфер е единствено главния прокурор, който изпраща приетата за изпълнение присъда и материалите към нея на Софийския градски съд, с предложение за репаване на въпросите, свързани с изпълнението ѝ.

Следва да се отбележи, че неприлагането на рамковото решение от страна на Република България поставя редица проблеми. От една страна, държавите членки, които вече са го въвели в националното си законодателство, не могат да се възползват от разпоредбите му в отношенията си с Република България при взаимно признаване на съдебни актове, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода. От друга страна, Република България също не може да се ползва от уредбата на рамковото решение поради липсата на въвеждане. При невъвеждане на рамковото решение, по силата на чл. 258 от Договора за функционирането на Европейския съюз, е налице основание Европейската комисия да започне процедура срещу Република България за установяване на неизпълнение на задължение, произтичащо от правото на ЕС.

Какви са целите на предлаганото решение?

1. Стратегическа цел:

Законопроектът следва да създаде правна уредба за прилагането на принципа за взаимно признаване на съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Република България и другите държави членки.

Законопроектът има за цел да регламентира:

- условията и реда за признаване и изпълнение в Република България на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, постановени в друга държава членка на Европейския съюз;
- изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, издадени в Република България, за признаване и изпълнение в друга държава членка;
- трансфер/транзит на осъдени лица между държави членки на Европейския съюз.

2. Оперативни цели:

Изработването на нормативен акт, с който ще се въведат в българското законодателство изискванията на Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския

съюз (ОВ L 327/27 от 5 декември 2008 г.) е в изпълнение на ангажиментите на Република България, произтичащи от членството ѝ в Европейския съюз.

Със законопроекта ще се създаде правна уредба в българското законодателство за прилагането на принципа за взаимно признаване на съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Република България и другите държави членки.

С приемането на Закон за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода ще се постигнат следните положителни обществени резултати:

- ще се отговори на необходимостта от създаване на правна уредба в българското законодателство за прилагането на принципа за взаимно признаване на съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода;

- ще се регламентират условията и редът за признаване и изпълнение в Република България на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, постановени в друга държава членка на Европейския съюз;

- ще се регламентират условията и редът за изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, издадени в Република България, за признаване и изпълнение в друга държава членка;

- ще се регламентират условията и редът за трансфер/транзит на осъдени лица между държави членки на Европейския съюз.

Какви варианти за решаване на проблема са били изследвани, включително алтернативи на въвеждането на нова правна уредба?

1. Вариант 0 – Без действие.

Понастоящем трансферът на осъдени лица между Република България и държавите членки на ЕС се осъществява съгласно режима, установен в Конвенцията за трансфер на осъдени лица от 1983 г. на Съвета на Европа, който систематично е отразен в разпоредбите на чл. 453 до чл. 462 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Следва да се отбележи, че производството във връзка с международното сътрудничество по наказателни дела се осъществява с участието на централен орган, роля, изпълнявана от Министерството на правосъдието на Република България, а компетентен да се произнесе относно молбата за трансфер е единствено главния прокурор, който изпраща приетата за изпълнение присъда и материалите към нея на Софийския градски съд, с предложение за решаване на въпросите, свързани с изпълнението ѝ.

Съгласно новата уредба, предложена със законопроекта, сътрудничеството вече ще се осъществява на принципа на директната комуникация между компетентните органи на държавите членки (без участието на централен орган, роля, изпълнявана от Министерството на правосъдието на Република България), а производството по признаване и изпълнение следва да приключи в 90-дневен срок, което значително ще съкрати продължителността му в сравнение с тази на досегашния ред за извършване на трансфер на осъдени лица по НПК (при който няма нормативно установен срок за осъществяване нито на международно, респективно и на национално ниво).

В случай, че не се приеме проектът на Закон, няма да бъдат въведени в българското законодателство изискванията на Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни

решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз (ОВ L 327/27 от 5 декември 2008 г.). Неприлагането на Рамковото решение от нашата страна представлява проблем, тъй като държавите членки, които вече са го транспонирали, не могат да се възползват от разпоредбите му за сътрудничество в отношенията на взаимно признаване на съдебни решения, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода.

Също така, ако не бъде въведено Рамковото решение, съгласно чл. 258 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС), Европейската комисия в качеството си на пазител на договорите, ще започне наказателна процедура срещу Република България, която не е изпълнила задълженията си, произтичащи от законодателството на ЕС.

Вариант 1 - „Изменение и допълнение на действащото законодателство“. Ще се създаде фрагментирана правна рамка, която няма да осигури необходимите модерни механизми за взаимно признаване на окончателни присъди, налагащи наказания, включващи лишаване от свобода и разширено прилагане на принципа на трансфер на осъдени лица по начин, който да обхваща и лицата, пребиваващи в държава членка. Няма да е налице систематична уредба, която да регламентира осъществяване на сътрудничество на принципа на директната комуникация между компетентните органи на държавите членки (без участието на централен орган), което да доведе до значително съкращаване на продължителността на производството по признаване и изпълнение в сравнение с тази на досегашния ред за извършване на трансфер на осъдени лица по Наказателно-процесуалния кодекс (НПК).

Вариант 2 - „Изготвяне на нов Закон за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода“. Със законопроекта ще се създаде уредба за трансфер на осъдени лица между държавите членки на ЕС, която ще замени режима, установен с Конвенцията за трансфер на осъдени лица от 1983 г. на Съвета на Европа, понастоящем систематично отразен в разпоредбите на чл. 453 до чл. 462 от Наказателно-процесуалния кодекс на Република България (НПК). Съгласно новата уредба сътрудничеството вече ще се осъществява на принципа на директната комуникация между компетентните органи на държавите членки (без участието на централен орган), а производството по признаване и изпълнение следва да приключи в 90-дневен срок, което значително ще съкрати продължителността му в сравнение с тази на досегашния ред за извършване на трансфер на осъдени лица по НПК. Законопроектът подробно ще урежда условията и реда за признаване и изпълнение в Република България на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, постановени в друга държава членка на Европейския съюз.

За компетентен орган по признаване и изпълнение на чужди съдебни актове законопроекта определя окръжния съд по местоживеенето на лицето, на което е наложено наказанието или мярката. Ако местоживеенето на лицето в страната е неизвестно или то не живее в страната, компетентен да признае акта е Софийският градски съд.

Условие за изпращане на съдебен акт за изпълнение в Република България е деянието, за което той се отнася, да съставлява престъпление и по българското законодателство. Двойна наказуемост не се изисква, когато присъдата или мярката са постановени по повод на престъпление, попадащо в списъка от 32 престъпления, установен с рамковото решение, в който попадат престъпленията тероризъм, участие в организирана престъпна група, корупция, трафик на хора, измама, включително и такава, която засяга финансовите интереси на ЕС, подправка на парични знаци и др.

Процедурата по признаване на чужди съдебни решения ще включва възможността за провеждане на консултации с компетентния орган на издаващата държава членка

преди изпращането на съдебния акт. Това ще спомогне за получаването на предварителна информация дали изпълняващата държава ще приеме изпращането на съдебния акт и за улесняването на социалната реинтеграция на лицето, която е заложена като основна цел в рамковото решение, съответно в законопроекта. За гарантиране на изпълнението на признатия съдебен акт е предвидена възможността за временно задържане на лицето по реда на НПК.

Предвижда се в 7-дневен срок от получаване на съдебното решение съдът да образува дело и да насрочи открито съдебно заседание за неговото разглеждане с призоваване на лицето и неговия защитник. Призоваването на лицето дава възможност то да изрази своето становище по отношение на трансфера. Това становище задължително следва да бъде взето предвид от съда при постановяване на решението, особено с оглед на неговата социална реинтеграция. Съдът разглежда делото в състав от трима съдии с участието на прокурор. Неявяването на лицето, когато е редовно призовано, не е пречка за разглеждане на делото.

В съответствие с изискванията на Рамковото решение на съда се предоставя възможност да адаптира наказанието, наложено от издаващата държава членка, като го приспособи към най-близкото по вид и характер наказание, предвидено за подобни деяния по българското законодателство. В законопроекта се регламентира възможността за обжалване на решението за признаване, сроковете на производството и последиците от признаването на съдебното решение на друга държава членка. Предвидена е разпоредба за прекратяване на изпълнението при оттегляне на удостоверението или друг случай, в резултат на който наказанието престава да подлежи на изпълнение, вкл. при постановяване на амнистия или помилване.

Законопроектът ще съдържа детайлна уредба на правилата за изпращане на български съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за признаване и изпълнение в друга държава членка. Компетентен орган в този случай е съдът, който ги е постановил като първа инстанция. Изпращането на съдебния акт може да стане служебно, по искане на прокурора или на лицето, което е осъдено или на което е наложена мярка, включваща лишаване от свобода. В случаите, когато инициативата за изпращане на съдебния акт не произлиза от лицето, се изисква към материалите да бъде приложено и неговото писмено съгласие. В определени хипотези, посочени в законопроекта, такова съгласие не е необходимо.

Със законопроекта се предлага опростена процедура за трансфер на осъдени лица. Предвижда се предаването на лицето да се осъществява на предварително уговорена дата между двете държави членки, но не по-късно от 30 дни от постановяване на окончателното решение. Ако в този срок възникнат непредвидени обстоятелства, предаването се осъществява веднага след отпадането им, като се уговаря нова дата, на която да се осъществи предаването, като в този случай предаването се извършва в срок от 10 дни. Отделно в законопроекта са регламентирани случаите за предаване на основание европейска заповед за арест и транзит през територията на Република България на лице, което подлежи на трансфер в изпълняваща държава членка.

Препоръчваме вариант № 2, тъй като с него се постигат описаните по-горе цели и желани ефекти.

Вариант на действие	Общи годишни разходи	Общи годишни ползи

Вариант 0 „без действие“	• При изпълнение на вариант 0: няма да се наблюдават ползите от осигуряването на ефективен механизъм за прилагане на принципа на взаимното признаване на решения по наказателни дела-механизми за взаимно признаване на окончателни присъди, налагащи наказания, включващи лишаване от свобода и разширено прилагане на принципа на трансфер на осъдени лица, пребиваващи в държава членка. Ще се запази действащият и до момента ред, установен с НПК и Конвенцията от 1983 г. На Република България ще бъдат наложени финансови санкции за неизпълнение на законодателството на ЕС.
Вариант 1 „Изменение и допълнение на действащото законодателство“	• При изпълнение на вариант 1: ще се запази съществуващата фрагментирана правна рамка и няма да се осигурят необходимите модерни механизми за взаимно признаване на окончателни присъди, налагащи наказания, включващи лишаване от свобода и разширено прилагане на принципа на трансфер на осъдени лица по начин, който да обхваща и лицата, пребиваващи в държава членка. Възможно е да бъдат наложени финансови санкции за невъвеждане или неправилно въвеждане на законодателството на ЕС.
Вариант 2 - „Изготвяне на нов Закон за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода“	Реализирането на вариант 2: ще доведе до по-добро взаимодействие между органите на държавите членки. Ще се установи уредба за трансфер на осъдени лица между държавите членки на ЕС, която ще замени режима, установен с Конвенцията за трансфер на осъдени лица от 1983 г. на Съвета на Европа, който понастоящем систематично е отразен в разпоредбите на чл. 453 до чл. 462 от Наказателно-процесуалния кодекс на Република България (НПК). Съгласно новата уредба сътрудничеството вече ще се осъществява на принципа на директната комуникация между компетентните органи на държавите членки (без участието на централен орган), а производството по признаване и изпълнение следва да приключи в 90-дневен срок, което значително ще съкрати продължителността му в сравнение с тази по досегашния ред за извършване на трансфер на осъдени лица по НПК. Законопроектът подробно урежда условията и реда за признаване и изпълнение в Република България на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, постановени в друга държава членка на Европейския съюз. За компетентен орган по признаване и изпълнение на чужди съдебни актове законопроектът определя окръжния съд по местоживеенето на лицето, на което е наложено наказанието или мярката. Ако местоживеенето на лицето в страната е неизвестно или то не живее в страната, компетентен да признае акта е Софийският градски съд. Условие за изпращане на съдебен акт за изпълнение в

Република България е деянието, за което той се отнася, да съставлява престъпление и по българското законодателство. Двойна наказуемост не се изисква, когато присъдата или мярката са постановени по повод на престъпление, попадащо в списъка от 32 престъпления, установен с рамковото решение, в който попадат престъпленията тероризъм, участие в организирана престъпна група, корупция, трафик на хора, измама, включително и такава, която засяга финансовите интереси на ЕС, подправка на парични знаци и др.

Процедурата по признаване на чужди съдебни решения включва възможността за провеждане на консултации с компетентния орган на издаващата държава членка преди изпращането на съдебния акт. Това ще спомогне за получаването на предварителна информация дали изпълняващата държава ще приеме изпращането на съдебния акт и за улесняването на социалната реинтеграция на лицето, която е заложена като основна цел в рамковото решение, съответно в законопроекта. За гарантиране на изпълнението на признатия съдебен акт е предвидена възможността за временно задържане на лицето по реда на НПК.

Предвижда се в 7-дневен срок от получаване на съдебното решение съдът да образува дело и да насрочи открито съдебно заседание за неговото разглеждане с призоваване на лицето и неговия защитник. Призоваването на лицето дава възможност то да изрази своето становище по отношение на трансфера. Това становище задължително следва да бъде взето предвид от съда при постановяване на решението, особено с оглед на неговата социална реинтеграция. Съдът разглежда делото в състав от трима съдии с участието на прокурор. Неявяването на лицето, когато е редовно призовано, не е пречка за разглеждане на делото.

В съответствие с изискванията на Рамковото решение на съда се предоставя възможност да адаптира наказанието, наложено от издаващата държава членка, като го приспособи към най-близкото по вид и характер наказание, предвидено за подобни деяния по българското законодателство.

В законопроекта са регламентирани възможността за обжалване на решението за признаване, сроковете на производството и последиците от признаването на съдебното решение на друга държава членка. Предвидена е разпоредба за прекратяване на изпълнението при оттегляне на удостоверението или друг случай, в резултат на който наказанието престава да подлежи на изпълнение, вкл. при постановяване на амнистия или помилване.

Законопроектът съдържа детайлна уредба на правилата за изпращане на български съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за признаване и изпълнение в друга държава членка. Компетентен орган в този случай е съдът,

	който ги е постановил като първа инстанция. Изпращането на съдебния акт може да стане служебно, по искане на прокурора или на лицето, което е осъдено или на което е наложена мярка, включваща лишаване от свобода. В случаите, когато инициативата за изпращане на съдебния акт не произлиза от лицето, се изисква към материалите да бъде приложено и неговото писмено съгласие. В определени хипотези, посочени в законопроекта, такова съгласие не е необходимо. В глава четвърта на законопроекта се предлага опростена процедура за трансфер на осъдени лица. Предвижда се предаването на лицето да се осъществява на предварително уговорена дата между двете държави членки, но не по-късно от 30 дни от постановяване на окончателното решение. Ако в този срок възникнат непредвидени обстоятелства, предаването се осъществява веднага след отпадането им, като се уговаря нова дата, на която да се осъществи предаването, като в този случай предаването се извършва в срок от 10 дни. Отделно в законопроекта са регламентирани случаите за предаване на основание европейска заповед за арест и транзит през територията на Република България на лице, което подлежи на трансфер в изпълняваща държава членка.
Описание и обхват на основните разходи: Предложеният проект на решение ще окаже влияние върху държавния бюджет на Република България за 2019 г. и следващите години. Със законопроекта се регламентира трансферът на осъдени лица между държавите членки на ЕС, който ще замени режима, установен с Конвенцията за трансфер на осъдени лица от 1983 г. на Съвета на Европа, който понастоящем систематично е отразен в разпоредбите на чл. 453 до чл. 462 от Наказателно-процесуалния кодекс на Република България (НПК). Съгласно новата уредба сътрудничеството вече ще се осъществява на принципа на директната комуникация между компетентните органи на държавите членки (без участието на централен орган), а производството по признаване и изпълнение следва да приключи в 90-дневен срок, което значително ще съкрати продължителността му в сравнение с тази на досегашния ред за извършване на трансфер на осъдени лица по НПК. Прилагането на мерките, предвидени в законопроекта, ще доведе до увеличаване на лицата, лишени от свобода в българската пенитенциарна система. Ще се създадат условия за по-бърза процедура за извършване на трансфер на осъдените лица, с което се очаква увеличението им с до 200 лица годишно. Трансферните преписки, образувани по действащия до момента ред – Конвенцията за трансфер на осъдени лица от 1983 г. и разпоредбите на НПК за последните 3 г. са както следва: 2016 г. – 52 преписки; 52 български граждани, върнати в България; 2017 г. – 61 преписки; 47 български граждани, върнати в България; 2018 г., до 30.09.2018 г. – 75 преписки; 46 български граждани, върнати в България. Преписките, образувани въз основа на Европейска заповед за арест по реда на Закона за екстрадицията и европейската заповед за арест (ЗЕЕЗА), и екстрадираните лица за същия период са средно над 200 бр. годишно. Така описаните данни и тяхното съпоставяне с преписките, образувани по Европейска заповед за арест, както и кратките срокове за развитие на производството, установени с РР	

2008/909/ПВР и проекта на закон, дават достатъчно увереност да се заключи, че по новия ред може да се очаква сходен с ЕЗА обем на производствата. Примерът с ЕЗА е най-подходящ от гледна точка целта на акта, така също и поради сроковете и реда за разглеждане.

Екстрадициите по Европейска заповед за арест и трансферите по Конвенцията за трансфер на осъдени лица от 1983 г. и разпоредбите на НПК се извършват от служители в Главна дирекция „Охрана“.

Извършените екстрадиции и трансфери на задържани и осъдени лица от други държави за Република България, и разходите по години за транспортирането им, са както следва:

2016 г. - 220 лица. Разходи в размер на 453 145 лв., в т.ч. администрирани разходи - 145 443 лв. и разходи за командировки на служителите - 307 702 лв.;

2017 г. - 255 лица. Разходи в размер на 646 630 лв., в т.ч. администрирани разходи - 195 270 лв. и разходи за командировки на служителите - 451 360 лв.;

2018 г., до 30.09.2018 г. - 223 лица. Разходи в размер на 568 857 лв., в т.ч. администрирани разходи - 179 733 лв. и разходи за командировки на служителите - 389 124 лв.

Предвижда се около 50 % от лицата да се транспортират до местата за лишаване от свобода на територията на Република България, като средният разход за едно транспортирано лице е 150 лв.

За организирането на изпълнението по приемане на едно лице от друга държава в Република България се извършват дейности за около 360 часа. За довеждането на 200 лица годишно се отработват около 72 000 допълнителни часа, респективно ще са необходими 45 служители, като един служител изработва средно 1 600 часа годишно. Извършват се отговорни дейности и организационни мероприятия, включващи: справочна дейност, с която се анализира и извърша оценка на риска за обекта на изпълнение; намиране и определяне на подходящ екип, маршрут и авиокомпания; получаване разрешение за транспортиране на задържано лице и закупуване на билети; организиране издаването на документ на обекта и премахване на ограничителните мерки спрямо задържаното лице; получаване потвърждение за организираното пътуването, посрещане, настаняване на екипа и приемане на задържаното лице и документи на територията на чужда държава; организиране посрещането в България, конвоирането и приемане на лицето в ЕКБ, оформяне на необходимата документация за предаване/приемане в МЛС; охрана и организиране конвоя до мястото, определено от органите на съдебната власт.

Годишно за Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ са необходими допълнителни средства в размер на 715 200 лв. администрирани разходи за издръжка на 200 лица лишени от свобода. Средствата са необходими за храна, съгласно чл. 84, ал. 2, т. 1 от ЗИНЗС; облекло и спални принадлежности, съгласно чл. 84, ал. 2, т. 3 от ЗИНЗС; медикаменти и прегледи, съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредба № 2 от 2010 г. за условията и реда за медицинско обслужване в МЛС; за поддържане на хигиената и битовото обслужване; за дезинфекция, дератизация и дезинсекция на сградния фонд, съгласно чл. 150 и 151 от ЗИНЗС; за вода, горива, ел. енергия и топлоенергия.

Във връзка с прилаганите процедури за довеждане допълнително на до 200 лица годишно, които по силата на законопроекта ще бъдат доведени да изтърпят наказанията си в Република България, е необходимо увеличение на разходите на Министерство на правосъдието с 3 330 200 лв. годишно.

Следва да се има предвид, че някои от тези лица е възможно да бъдат освободени в рамките на досъдебното производство, оправдани, осъдени на наказание различно от лишаване от свобода. При някои от тези лица, наказанието „лишаване от свобода“ или неговият остатък може да е под размера по чл. 9(1)(з) от РР 2008/909/ПВР, т.е. към момента на получаване на съдебното решение от компетентния орган на изпълняващата държава, за изтърпяване на лицето да остават по-малко от шест месеца от наложеното наказание или да има възможност за предсрочно условно освобождаване на територията на осъдилата държава.

Нормативното предложение не предполага оказване на ефект върху малките и средните предприятия (МСП). Законопроектът не предвижда засягане или регулиране на икономическа дейност и не идентифицира микропредприятия, които могат да бъдат засегнати от проекта на нормативния акт.

- При изпълнение на вариант 0 „без действие“: запазва се съществуващата фрагментарна правна рамка и дейностите ще са в рамките на бюджетите на изпълняващите институции.

При изпълнение на вариант 1 се очаква разходите да бъдат същите като предвидените при вариант 2, но няма да се наблюдават ползите от реализирането му относно осигуряването на ефективен механизъм за прилагане на принципа на взаимното признаване на решения по наказателни дела, механизми за взаимно признаване на окончателни присъди, налагащи наказания, включващи лишаване от свобода и разширено прилагане на принципа на трансфер на осъдени лица, пребиваващи в държава членка. Извършените екстрадиции и трансфери на задържани и осъдени лица от други държави за Република България, и разходите по години за транспортирането им, са както следва:

2016 г. - 220 лица. Разходи в размер на 453 145 лв., в т.ч. администрирани разходи - 145 443 лв. и разходи за командировки на служителите - 307 702 лв.;

2017 г. - 255 лица. Разходи в размер на 646 630 лв., в т.ч. администрирани разходи - 195 270 лв. и разходи за командировки на служителите - 451 360 лв.;

2018 г., до 30.09.2018 г. - 223 лица. Разходи в размер на 568 857 лв., в т.ч. администрирани разходи - 179 733 лв. и разходи за командировки на служителите - 389 124 лв.

Предложението надхвърля ли минималните изисквания на Европейския съюз?

Да/Не/Не е приложимо
Законопроектът ще урежда условията и реда за признаване и изпълнение в Република България на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, постановени в друга държава членка на Европейския съюз.

Има ли промяна в административната тежест? Създават ли се нови регулаторни режими и регистри? Засягат ли се съществуващи регулаторни режими и регистри?

Със законопроекта не се предвиждат нови регулаторни режими и създаденото на допълнителни регистри. Предвижда се намаляване на административната тежест чрез ползите от реализирането му относно осигуряването на ефективен механизъм за прилагане на принципа на взаимното признаване на решения по наказателни дела, механизми за взаимно признаване на окончателни присъди, налагащи наказания, включващи лишаване от свобода и разширено прилагане на принципа на трансфер на осъдени лица, пребиваващи в държава членка.

Какво е разпределението на годишните разходи според категорията на предприятията?	Микро- (в лв.) Не е относимо	Малки (в лв.) Не е относимо	Средни (в лв.) Не е относимо.
Има ли предприятия, които са освободени от спазване на новите правила, въведени с предложението?	Моля посочете: Не е относимо.		
Описание и обхват на основните ползи При избиране на Вариант 2 ще се наблюдават следните положителни въздействия: - с приемането на законопроекта ще се осигури възможност да се отговори на необходимостта от създаване на правна уредба в българското законодателство за прилагането на принципа за взаимно признаване на съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода; - ще се регламентират условията и редът за признаване и изпълнение в Република България на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, постановени в друга държава членка на Европейския съюз; - ще се регламентират условията и редът за изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, издадени в Република България, за признаване и изпълнение в друга държава членка; - ще се регламентират условията и редът за трансфер/транзит на осъдени лица между държави членки на Европейския съюз.			
Ключови рискове Не се предвиждат рискове при прилагането на Вариант 2.			

Изготвеният съгласно разпоредбите на НОМИОВ консултационен документ беше публикуван на интернет страницата на Министерството на правосъдието и на Портала за обществени консултации на 06.07.2018 г. до 05.08.2018 г., като в срока за провеждане на консултации не се получиха становища. Елементите, относно които се очакваха предложения бяха в следните посоки:

- компетентен орган, условия и ред за признаване и изпълнение в Република България на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, постановени в друга държава членка на Европейския съюз;
- компетентен орган, условия и ред за изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, издадени в Република България, за признаване и изпълнение в друга държава членка;
- компетентен орган, условия и ред за осъществяване на трансфер/транзит на осъдени лица между държави членки на Европейския съюз.

От коя дата предложението ще започне да действа?

3 дни след обнародването на закона в „Държавен вестник“

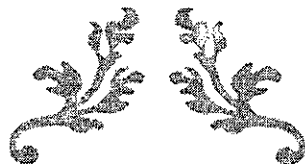
Коя институция/организация ще отговаря за осъществяване на предложението и за контрола?

Подпис на директора на дирекцията,

отговорна за изработването на
проекта на нормативния акт:

.....
Любомир Талев, /директор на
дирекция „Съвет по законодателство“
на Министерство на правосъдието

Дата: 05.11.2018 г.

**ПРОЕКТ НА ЗАКОН ЗА ПРИЗНАВАНЕ, ИЗПЪЛНЕНИЕ И ИЗПРАЩАНЕ НА
СЪДЕБНИ АКТОВЕ ЗА НАЛАГАНЕ НА НАКАЗАНИЕ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА
ИЛИ МЕРКИ, ВКЛЮЧВАЩИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА**

ДОКЛАД КЪМ ЦЯЛОСТНА ПРЕДВАРИТЕЛНА ОЦЕНКА НА ВЪЗДЕЙСТВИЕТО

Раздел I

Описание на проблемите и въпросите, които се уреждат с проекта на нормативен акт.

Със законопроекта се цели да бъдат въведени в българското законодателство изискванията на Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз (ОВ L 327/27 от 5 декември 2008 г.), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 година за изменение на рамкови решения 2002/584/ПВР, 2005/214/ПВР, 2006/783/ПВР, 2008/909/ПВР и 2008/947/ПВР, с което се укрепват процесуалните права на лицата и се насърчава прилагането на принципа за взаимно признаване на решения, постановени в отсъствието на заинтересованото лице по време на съдебния процес. Големият обем на материята, уредена в рамковото решение, както и възприетата практика при въвеждането на актове на вторичното право на Европейския съюз в областта на сътрудничеството по наказателноправни въпроси изискват създаването на отделен закон.

Следва да се отбележи, че неприлагането на рамковото решение от нашата страна поставя редица проблеми. От една страна, държавите членки, които вече са го въвели в националното си законодателство, не могат да се възползват от разпоредбите му в отношенията си с Република България при взаимно признаване на съдебни актове, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода. От друга страна, Република България също не може да се ползва от уредбата на рамковото решение поради липсата на въвеждане. При невъвеждане на рамковото решение, по силата на чл. 258 от Договора за функционирането на Европейския съюз, е налице основание Европейската комисия да започне процедура срещу Република България за установяване на неизпълнение на задължение, произтичащо от правото на ЕС.

Предвижда се със законопроекта да се регламентира трансферът на осъдени лица между държавите членки на ЕС, който ще замени режима, установен с Конвенцията за трансфер на осъдени лица от 1983 г. на Съвета на Европа, който понастоящем систематично е отразен в разпоредбите на чл. 453 до чл. 462 от Наказателно-процесуалния кодекс на Република България (НПК). Съгласно новата уредба сътрудничеството вече ще се осъществява на принципа на директната комуникация между компетентните органи на държавите членки (без участието на централен орган, роля, изпълнявана от Министерството на правосъдието на Република България), а производството по признаване и изпълнение следва да приключи в 90-дневен срок, което значително ще съкрати продължителността му в сравнение с тази на досегашния ред за извършване на трансфер на осъдени лица по НПК (при който няма нормативно установен срок за осъществяване нито на международно, респективно и на национално ниво).

Законопроектът ще урежда условията и реда за признаване и изпълнение в Република България на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, постановени в друга държава членка на Европейския съюз.

Предвижда се компетентен орган по признаване и изпълнение на чужди съдебни актове да бъде окръжният съд по местоживеенето на лицето, на което е наложено наказанието лишаване от свобода, или мерки, включващи лишаване от свобода, постановени в друга държава членка на Европейския съюз. Ако местоживеенето на лицето в страната е неизвестно или то не живее в страната, компетентен да признае акта е Софийският градски съд.

Законопроектът ще съдържа уредба на правилата за изпращане на български съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за признаване и изпълнение в друга държава членка. Компетентен орган в този случай е съдът, който ги е постановил като първа инстанция. Изпращането на съдебния акт може да стане служебно, по искане на прокурора или на лицето, което е осъдено или на което е наложена мярка, включваща лишаване от свобода. В случаите, когато инициативата за изпращане на съдебния акт не произлиза от лицето, се изисква към материалите да бъде приложено и неговото писмено съгласие. В определени хипотези, които ще бъдат уредени в законопроекта, такова съгласие няма да е необходимо.

Раздел II

Заинтересовани страни.

1. Министерството на правосъдието;
2. Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“;
3. Главна дирекция „Охрана“;
4. Окръжните съдилища в Република България;
5. Софийски градски съд;
6. Апелативните съдилища в Република България;
7. Прокуратурата на Република България;
8. Лица, спрямо които са постановени съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода.

Не се посочват конкретен брой заинтересовани страни, тъй като се касае за един широк кръг от лица, чието изброяване е обективно невъзможно с оглед това, че не може да се предвиди възникването на едно наказателно правоотношение, вследствие на което ще бъдат ангажирани компетентните държавни органи и съответно лицата, които ще бъдат обект на тези взаимоотношения.

Раздел III

Целите, които се поставят при регулирането на обществените отношения с проекта на нормативен акт, по конкретен и измерим начин, с времеви график за постигането им.

1. Стратегическа цел:

Законопроектът следва да създаде правна уредба за прилагането на принципа за взаимно признаване на съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Република България и другите държави членки.

Законопроектът има за цел да регламентира:

- условията и реда за признаване и изпълнение в Република България на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, постановени в друга държава членка на Европейския съюз;
- изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, издадени в Република България, за признаване и изпълнение в друга държава членка;
- трансфер/транзит на осъдени лица между държави членки на Европейския съюз.

2. Оперативни цели:

Изработването на нормативен акт, с който ще се въведат в българското законодателство изискванията на Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз (ОВ L 327/27 от 5 декември 2008 г.), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 година за изменение на рамкови решения 2002/584/ПВР, 2005/214/ПВР, 2006/783/ПВР, 2008/909/ПВР и 2008/947/ПВР, с което се укрепват процесуалните права на лицата и се насърчава прилагането на принципа за взаимно признаване на решения, постановени в отсъствието на заинтересованото лице по време на съдебния процес е в изпълнение на ангажиментите на Република България, произтичащи от членството ѝ в Европейския съюз.

Със законопроекта ще се създаде правна уредба в българското законодателство за прилагането на принципа за взаимно признаване на съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Република България и другите държави членки.

С приемането на Закон за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода ще се постигнат следните положителни обществени резултати:

- ще се отговори на необходимостта от създаване на правна уредба в българското законодателство за прилагането на принципа за взаимно признаване на съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода;
- ще се регламентират условията и реда за признаване и изпълнение в Република България на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки,

включващи лишаване от свобода, постановени в друга държава членка на Европейския съюз;

- ще се регламентират условията и реда за изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, издадени в Република България, за признаване и изпълнение в друга държава членка;

- ще се регламентират условията и реда за трансфер/транзит на осъдени лица между държави членки на Европейския съюз.

Раздел IV

Възможните варианти за постигане на заложените цели, както и описание на варианта „Без действие“.

1. Вариант 0 – Без действие:

Понастоящем трансферът на осъдени лица между Република България и държавите членки на ЕС се осъществява съгласно режима, установен в Конвенцията за трансфер на осъдени лица от 1983 г. на Съвета на Европа, който систематично е отразен в разпоредбите на чл. 453 до чл. 462 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Следва да се отбележи, че производството във връзка с международното сътрудничество по наказателни дела се осъществява с участието на централен орган, роля, изпълнявана от Министерството на правосъдието на Република България, а компетентен да се произнесе относно молбата за трансфер е единствено главния прокурор, който изпраща приетата за изпълнение присъда и материалите към нея на Софийския градски съд, с предложение за решаване на въпросите, свързани с изпълнението ѝ.

В случай че не се приеме проектът на Закон, няма да бъдат въведени в българското законодателство изискванията на Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз (ОВ L 327/27 от 5 декември 2008 г.). Неприлагането на Рамковото решение от нашата страна, представлява проблем, тъй като държавите членки, които вече са го транспонирали, не могат да се възползват от разпоредбите му за сътрудничество в отношенията на взаимно признаване на съдебни решения, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода.

Също така, ако не бъде въведено Рамковото решение, съгласно чл. 258 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС), Европейската комисия в качеството си на пазител на договорите, ще започне наказателна процедура срещу Република България, която не е изпълнила задълженията си, произтичащи от законодателството на ЕС.

Вариант 1 - „Изменение и допълнение на действащото законодателство“.

Действащият до момента правен режим е установен с Конвенцията за трансфер на осъдени лица от 1983 г. на Съвета на Европа и систематично е отразен в разпоредбите на чл. 453 до чл. 462 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). С изменение и допълнение на посочените разпоредби ще се създаде фрагментирана правна рамка, която няма да

осигури необходимите модерни механизми за взаимно признаване на окончателни присъди, налагащи наказания, включващи лишаване от свобода и разширено прилагане на принципа на трансфер на осъдени лица по начин, който да обхваща и лицата, пребиваващи в държава членка. Няма да е налице систематична уредба, която да регламентира осъществяване на сътрудничество на принципа на директната комуникация между компетентните органи на държавите членки (без участието на централен орган), което да доведе до значително съкращаване на продължителността на производството по признаване и изпълнение в сравнение с тази на досегашния ред за извършване на трансфер на осъдени лица по Наказателно-процесуалния кодекс (НПК).

Вариант 2 - „Изготвяне на нов Закон за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода“. Със законопроекта ще се създаде уредба за трансфер на осъдени лица между държавите членки на ЕС, която ще замени режима, установен с Конвенцията за трансфер на осъдени лица от 1983 г. на Съвета на Европа, който понастоящем систематично е отразен в разпоредбите на чл. 453 до чл. 462 от Наказателно-процесуалния кодекс на Република България (НПК). Съгласно новата уредба сътрудничеството вече ще се осъществява на принципа на директната комуникация между компетентните органи на държавите членки (без участието на централен орган), а производството по признаване и изпълнение следва да приключи в 90-дневен срок, което значително ще съкрати продължителността му в сравнение с тази на досегашния ред за извършване на трансфер на осъдени лица по НПК. Законопроектът подробно ще урежда условията и реда за признаване и изпълнение в Република България на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, постановени в друга държава членка на Европейския съюз.

За компетентен орган по признаване и изпълнение на чужди съдебни актове законопроектът определя окръжния съд по местоживеенето на лицето, на което е наложено наказанието или мярката. Ако местоживеенето на лицето в страната е неизвестно или то не живее в страната, компетентен да признае акта е Софийският градски съд.

Условие за изпращане на съдебен акт за изпълнение в Република България е деянието, за което той се отнася, да съставлява престъпление и по българското законодателство. Двойна наказуемост не се изисква, когато присъдата или мярката са постановени по повод на престъпление, попадащо в списъка от 32 престъпления, установен с рамковото решение, в който попадат престъпленията тероризъм, участие в организирана престъпна група, корупция, трафик на хора, измама, включително и такава, която засяга финансовите интереси на ЕС, подправка на парични знаци и др.

Процедурата по признаване на чужди съдебни решения ще включва възможността за провеждане на консултации с компетентния орган на издаващата държава членка преди изпращането на съдебния акт. Това ще спомогне за получаването на предварителна информация дали изпълняващата държава ще приеме изпращането на съдебния акт и за улесняването на социалната реинтеграция на лицето, която е заложена като основна цел в рамковото решение, съответно в законопроекта. За гарантиране на изпълнението на

признатия съдебен акт е предвидена възможността за временно задържане на лицето по реда на НПК.

Предвижда се в 14-дневен срок от получаване на съдебното решение съдът да образува дело и да насрочи открито съдебно заседание за неговото разглеждане с призоваване на лицето и неговия защитник. Призоваването на лицето дава възможност то да изрази своето становище по отношение на трансфера. Това становище задължително следва да бъде взето предвид от съда при постановяване на решението, особено с оглед на неговата социална реинтеграция. Съдът разглежда делото еднолично с участието на прокурор. Неявяването на лицето, когато е редовно призовано, не е пречка за разглеждане на делото.

В съответствие с изискванията на Рамковото решение на съда се предоставя възможност да адаптира наказанието, наложено от издаващата държава членка, като го приспособи към най-близкото по вид и характер наказание, предвидено за подобни деяния по българското законодателство. В законопроекта се регламентира възможността за обжалване на решението за признаване, сроковете на производството и последиците от признаването на съдебното решение на друга държава членка. Предвидена е разпоредба за прекратяване на изпълнението при оттегляне на удостоверението или друг случай, в резултат на който наказанието престава да подлежи на изпълнение, вкл. при постановяване на амнистия или помилване.

Законопроектът ще съдържа детайлна уредба на правилата за изпращане на български съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за признаване и изпълнение в друга държава членка. Компетентен орган в този случай е съдът, който ги е постановил като първа инстанция. Изпращането на съдебния акт може да стане служебно, по искане на прокурора или на лицето, което е осъдено или на което е наложена мярка, включваща лишаване от свобода. В случаите, когато инициативата за изпращане на съдебния акт не произлиза от лицето, се изисква към материалите да бъде приложено и неговото писмено съгласие. В определени хипотези, посочени в законопроекта, такова съгласие не е необходимо.

Със законопроекта се предлага опростена процедура за трансфер на осъдени лица. Предвижда се предаването на лицето да се осъществява на предварително уговорена дата между двете държави членки, но не по-късно от 30 дни от постановяване на окончателното решение. Ако в този срок възникнат непредвидени обстоятелства, предаването се осъществява веднага след отпадането им, като се уговаря нова дата, на която да се осъществи предаването. В този случай предаването се извършва в срок от 10 дни. Отделно в законопроекта са регламентирани случаите за предаване на основание европейска заповед за арест и транзит през територията на Република България на лице, което подлежи на трансфер в изпълняваща държава членка.

Съгласно новата уредба, предложена със законопроекта, сътрудничеството вече ще се осъществява на принципа на директната комуникация между компетентните органи на държавите членки (без участието на централен орган, роля, изпълнявана от Министерството на правосъдието на Република България), а производството по признаване и изпълнение следва да приключи в 90-дневен срок, което значително ще съкрати продължителността му в сравнение с тази на досегашния ред за извършване на

трансфер на осъдени лица по НПК (при който няма нормативно установен срок за осъществяване нито на международно, респективно и на национално ниво).

Препоръчваме вариант № 2, тъй като с него се постигат описаните по-горе цели и желани ефекти.

- **При изпълнение на вариант 0 - „Без действие“:** Няма да се изпълнят ангажиментите на Република България произтичащи от членството в Европейския съюз и Европейската комисия ще сезира Съда на ЕС и може да поиска налагането на финансова санкция на Република България. Може да се стигне до блокиране на възможността националните съдебни органи да изпращат/изпълняват молби за правна помощ от държавите членки.

- **При изпълнение на вариант 1 - „Изменение и допълнение на действащото законодателство“:** Ще се запази съществуващата фрагментирана правна рамка и няма да се осигурят необходимите модерни механизми за взаимно признаване на окончателни присъди, налагащи наказания, включващи лишаване от свобода и разширено прилагане на принципа на трансфер на осъдени лица по начин, който да обхваща и лицата, пребиваващи в държава членка.

Раздел V

Количествено и качествено измерение на всички значителни икономически и/или социални, и/или екологични въздействия най-малко за следващите три години, водещи до разходи, включително директни, за заинтересованите страни, за отделни икономически и социални сектори и/или групи предприятия - за една година, в левове и/или в други мерни единици, позволяващи съпоставяне за всеки вариант по Раздел IV.

Предложеният проект на решение ще окаже влияние върху държавния бюджет на Република България за 2020 г. и следващите години. Предвижда се Законът за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода да влезе в сила от 01.01.2020 г.

Със законопроекта се регламентира трансферът на осъдени лица между държавите членки на ЕС, който ще замени режима, установен с Конвенцията за трансфер на осъдени лица от 1983 г. на Съвета на Европа, понастоящем систематично отразен в разпоредбите на чл. 453 до чл. 462 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Съгласно новата уредба сътрудничеството вече ще се осъществява на принципа на директната комуникация между компетентните органи на държавите членки (без участието на централен орган), а производството по признаване и изпълнение следва да приключи в 90-дневен срок, което значително ще съкрати продължителността му в сравнение с тази на досегашния ред за извършване на трансфер на осъдени лица по НПК. Прилагането на мерките, предвидени в законопроекта, ще доведе до увеличаване на броя на лицата, лишени от свобода в българската пенитенциарна система. Ще се създадат условия за по-бърза процедура за извършване на трансфер на осъдените лица, с което се очаква увеличението им с до 200 лица годишно.

Трансферните преписки, образувани по действащия до момента ред – Конвенцията за трансфер на осъдени лица от 1983 г. и разпоредбите на НПК за последните 3 г. са както следва:

2016 г. – 52 преписки; 52 български граждани, върнати в България;

2017 г. – 61 преписки; 47 български граждани, върнати в България;

2018 г. – 84 преписки; 57 български граждани, върнати в България.

Преписките, образувани въз основа на Европейска заповед за арест по реда на Закона за екстрадицията и европейската заповед за арест (ЗЕЕЗА), и екстрадираните лица за същия период са средно над 200 бр. годишно.

Така описаните данни и тяхното съпоставяне с преписките, образувани по Европейска заповед за арест, както и кратките срокове за развитие на производството, установени с РР 2008/909/ПВР и проекта на закон, дават достатъчно увереност да се заключи, че по новия ред може да се очаква сходен с ЕЗА обем на производствата. Примерът с ЕЗА е най-подходящ от гледна точка целта на акта, така също и поради сроковете и реда за разглеждане.

Екстрадициите по Европейска заповед за арест и трансферите по Конвенцията за трансфер на осъдени лица от 1983 г. и разпоредбите на НПК се извършват от служители в Главна дирекция „Охрана“.

Извършените екстрадиции и трансфери на задържани и осъдени лица от други държави за Република България, и разходите по години за транспортирането им, са както следва:

2016 г. - 220 лица. Разходи в размер на 453 145 лв., в т.ч. администрирани разходи - 145 443 лв. и разходи за командировки на служителите - 307 702 лв.;

2017 г. - 255 лица. Разходи в размер на 646 630 лв., в т.ч. администрирани разходи - 195 270 лв. и разходи за командировки на служителите - 451 360 лв.;

2018 г.- 298 лица. Разходи в размер на 843 885 лв., в т.ч. администрирани разходи – 260 310 лв. и разходи за командировки на служителите – 583 575 лв.

Предвижда се около 50 % от лицата да се транспортират до местата за лишаване от свобода на територията на Република България, като средният разход за едно транспортирано лице е 150 лв.

Годишно за Главна дирекция „Охрана“ ще са необходими допълнителни средства в размер на 2 705 000 лв., от които: 220 000 лв. администрирани разходи за транспортни разходи за ескортираните лица във връзка с трансфер от Европейския съюз; 15 000 лв. разходи за осигуряване транспортирането и охраната на лицата до местата за лишаване от свобода на територията на Република България; 700 000 лв. разходи за издръжка, необходими за служителите на Главна дирекция „Охрана“, от които за командировки /пътни, дневни, квартирни разходи и медицински застраховки/ - 470 000 лв. и за униформено облекло, въоръжение и обучение – 230 000 лв.; 1 770 000 лв. средства за персонал за увеличение на щатната численост на служителите на Главна дирекция „Охрана“, пряко ангажирани с трансферирането на задържани лица, с 45 щатни бройки.

Годишно за Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ са необходими допълнителни средства в размер на 715 200 лв. администрирани разходи за издръжка на 200 лица лишени от свобода. Средствата са необходими за храна, съгласно чл. 84, ал. 2, т. 1 от ЗИНЗС; облекло и спални принадлежности, съгласно чл. 84, ал. 2, т. 3 от ЗИНЗС; медикаменти и прегледи, съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредба № 2 от 2010 г. за условията и реда за медицинско обслужване в МЛС; за поддържане на хигиената и битовото обслужване; за дезинфекция, дератизация и дезинсекция на сградния фонд, съгласно чл. 150 и 151 от ЗИНЗС; за вода, горива, ел. енергия и топлоенергия.

Във връзка с прилаганите процедури за довеждане допълнително на до 200 лица годишно, които по силата на законопроекта ще бъдат доведени да изтърпят наказанията си в Република България, е необходимо увеличение на разходите на Министерство на правосъдието за 2020 г. и следващите бюджетни години с 3 420 200 лв. годишно, предвид влизането на закона в сила от 01.01.2020 г.

Следва да се има предвид, че някои от тези лица е възможно да бъдат освободени в рамките на досъдебното производство, оправдани, осъдени на наказание различно от лишаване от свобода. При някои от тези лица, наказанието „лишаване от свобода“ или неговият остатък може да е под размера по чл. 9(1)(з) от РР 2008/909/ПВР, т.е. към момента на получаване на съдебното решение от компетентния орган на изпълняващата държава, за изтърпяване на лицето да остават по-малко от шест месеца от наложеното наказание или да има възможност за предсрочно условно освобождаване на територията на осъдилата държава.

Нормативното предложение не предполага оказване на ефект върху малките и средните предприятия (МСП). Законопроектът не предвижда засягане или регулиране на икономическа дейност и не идентифицира микропредприятия, които могат да бъдат засегнати от проекта на нормативния акт.

- При изпълнение на вариант 0, запазва се съществуващата фрагментарна правна рамка и дейностите ще са в рамките на бюджетите на изпълняващите институции.

- При изпълнение на вариант 1 се очаква разходите да бъдат същите като предвидените при вариант 2, но няма да се наблюдават ползите от реализирането му относно осигуряването на ефективен механизъм за прилагане на принципа на взаимното признаване на решения по наказателни дела, механизми за взаимно признаване на окончателни присъди, налагащи наказания, включващи лишаване от свобода и разширено прилагане на принципа на трансфер на осъдени лица, пребиваващи в държава членка. Извършените екстрадиции и трансфери на задържани и осъдени лица от други държави за Република България, и разходите по години за транспортирането им, са както следва:

2016 г. - 220 лица. Разходи в размер на 453 145 лв., в т.ч. администрирани разходи - 145 443 лв. и разходи за командировки на служителите - 307 702 лв.;

2017 г. - 255 лица. Разходи в размер на 646 630 лв., в т.ч. администрирани разходи - 195 270 лв. и разходи за командировки на служителите - 451 360 лв.;

2018 г. - 298 лица. Разходи в размер на 843 885 лв., в т.ч. администрирани разходи - 260 310 лв. и разходи за командировки на служителите - 583 575 лв.

Раздел VI

Количествено и качествено измерение на всички значителни икономически и/или социални, и/или екологични въздействия най-малко за следващите три години, водещи до ползи, включително директни, за заинтересованите страни, за отделни икономически и социални сектори и/или групи предприятия - за една година, в левове и/или в други мерни единици, позволяващи съпоставяне за всеки от вариантите по Раздел IV.

Реализирането на Вариант 2 ще доведе до по-добро взаимодействие между органите на държавите членки. С настоящия законопроект се установява уредба за трансфер на осъдени лица между държавите членки на ЕС, която ще замени режима, установен с Конвенцията за трансфер на осъдени лица от 1983 г. на Съвета на Европа, понастоящем систематично отразен в разпоредбите на чл. 453 до чл. 462 от Наказателно-процесуалния кодекс на Република България (НПК). Съгласно новата уредба сътрудничеството вече ще се осъществява на принципа на директната комуникация между компетентните органи на държавите членки (без участието на централен орган), а производството по признаване и изпълнение следва да приключи в 90-дневен срок, което значително ще съкрати продължителността му в сравнение с тази по досегашния ред за извършване на трансфер на осъдени лица по НПК.

Законопроектът подробно урежда условията и реда за признаване и изпълнение в Република България на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, постановени в друга държава членка на Европейския съюз.

За компетентен орган по признаване и изпълнение на чужди съдебни актове законопроектът определя окръжния съд по местоживеенето на лицето, на което е наложено наказанието или мярката. Ако местоживеенето на лицето в страната е неизвестно или то не живее в страната, компетентен да признае акта е Софийският градски съд.

Условие за изпращане на съдебен акт за изпълнение в Република България е деянието, за което той се отнася, да съставлява престъпление и по българското законодателство. Двойна наказуемост не се изисква, когато присъдата или мярката са постановени по повод на престъпление, попадащо в списъка от 32 престъпления, установен с рамковото решение, в който попадат престъпленията тероризъм, участие в организирана престъпна група, корупция, трафик на хора, измама, включително и такава, която засяга финансовите интереси на ЕС, поддръжка на парични знаци и др.

Процедурата по признаване на чужди съдебни решения включва възможността за провеждане на консултации с компетентния орган на издаващата държава членка преди изпращането на съдебния акт. Това ще спомогне за получаването на предварителна информация дали изпълняващата държава ще приеме изпращането на съдебния акт и за улесняването на социалната реинтеграция на лицето, която е заложена като основна цел в рамковото решение, съответно в законопроекта. За гарантиране на изпълнението на признатия съдебен акт е предвидена възможността за временно задържане на лицето по реда на НПК.

Предвижда се в 7-дневен срок от получаване на съдебното решение съдът да образува дело и да насрочи открито съдебно заседание за неговото разглеждане с призоваване на лицето и неговия защитник. Призоваването на лицето дава възможност то да изрази своето становище по отношение на трансфера. Това становище задължително следва да бъде взето предвид от съда при постановяване на решението, особено с оглед на неговата социална реинтеграция. Съдът разглежда делото в състав от трима съдии с участието на прокурор. Неявяването на лицето, когато е редовно призовано, не е пречка за разглеждане на делото.

В съответствие с изискванията на Рамковото решение на съда се предоставя възможност да адаптира наказанието, наложено от издаващата държава членка, като го приспособи към най-близкото по вид и характер наказание, предвидено за подобни деяния по българското законодателство.

В законопроекта са регламентирани възможността за обжалване на решението за признаване, сроковете на производството и последиците от признаването на съдебното решение на друга държава членка. Предвидена е разпоредба за прекратяване на изпълнението при оттегляне на удостоверението или друг случай, в резултат на който наказанието престава да подлежи на изпълнение, вкл. при постановяване на амнистия или помилване.

Законопроектът съдържа детайлна уредба на правилата за изпращане на български съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за признаване и изпълнение в друга държава членка. Компетентен орган в този случай е съдът, който ги е постановил като първа инстанция. Изпращането на съдебния акт може да стане служебно, по искане на прокурора или на лицето, което е осъдено или на което е наложена мярка, включваща лишаване от свобода. В случаите, когато инициативата за изпращане на съдебния акт не произлиза от лицето, се изисква към материалите да бъде приложено и неговото писмено съгласие. В определени хипотези, посочени в законопроекта, такова съгласие не е необходимо.

В глава четвърта на законопроекта се предлага опростена процедура за трансфер на осъдени лица. Предвижда се предаването на лицето да се осъществява на предварително уговорена дата между двете държави членки, но не по-късно от 30 дни от постановяване на окончателното решение. Ако в този срок възникнат непредвидени обстоятелства, предаването се осъществява веднага след отпадането им, като се уговаря нова дата, на която да се осъществи предаването, като в този случай предаването се извършва в срок от 10 дни.

Отделно в законопроекта са регламентирани случаите за предаване на основание европейска заповед за арест и транзит през територията на Република България на лице, което подлежи на трансфер в изпълняваща държава членка.

• При изпълнение на вариант 0 не се предвиждат ползи. Няма да се наблюдават ползите от реализирането му относно осигуряването на ефективен механизъм за прилагане на принципа на взаимното признаване на решения по наказателни дела-механизми за взаимно признаване на окончателни присъди, налагащи наказания, включващи лишаване от свобода и разширено прилагане на принципа на трансфер на осъдени лица, пребиваващи в държава членка.

• При изпълнение на вариант 1 не се предвиждат ползи. Ще се запази съществуващата фрагментирана правна рамка и няма да се осигурят необходимите модерни механизми за взаимно признаване на окончателни присъди, налагащи наказания, включващи лишаване от свобода и разширено прилагане на принципа на трансфер на осъдени лица по начин, който да обхваща и лицата, пребиваващи в държава членка.

Раздел VII

Промяна на административната тежест по отношение на заинтересованите страни за всеки от вариантите по Раздел IV, включително в случай на нови регулаторни режими и регистри.

Със законопроекта не се предвиждат нови регулаторни режими и създаването на допълнителни регистри. Предвижда се намаляване на административната тежест чрез въвеждането на единен стандартен формуляр, с който компетентните органи на осъдилата държава заявяват искането за прехвърляне на изпълнението на наложеното наказание или мярка в изпълняващата държава.

При вариант 2, с приемането на законопроекта ще се осигури възможност да се отговори на необходимостта от създаване на правна уредба в българското законодателство за прилагането на принципа за взаимно признаване на съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода;

- ще се регламентират условията и редът за признаване и изпълнение в Република България на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, постановени в друга държава членка на Европейския съюз;

- ще се регламентират условията и редът за изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, издадени в Република България, за признаване и изпълнение в друга държава членка;

- ще се регламентират условията и редът за трансфер/транзит на осъдени лица между държави членки на Европейския съюз.

Раздел VIII

Описание на негативните (разходите) и положителните (ползите) въздействия за всяка от заинтересованите страни, за всеки от вариантите по Раздел IV.

• При вариант 0 – без действие: няма да се наблюдават ползите от осигуряването на ефективен механизъм за прилагане на принципа на взаимното признаване на решения по наказателни дела-механизми за взаимно признаване на окончателни присъди, налагащи наказания, включващи лишаване от свобода и разширено прилагане на принципа на трансфер на осъдени лица, пребиваващи в държава членка. Ще се запази действащият и до

момента ред, установен с НПК и Конвенцията от 1983 г. На Република България ще бъдат наложени финансови санкции за неизпълнение на законодателството на ЕС.

- При вариант 1: ще се запази съществуващата фрагментирана правна рамка и няма да се осигурят необходимите модерни механизми за взаимно признаване на окончателни присъди, налагащи наказания, включващи лишаване от свобода и разширено прилагане на принципа на трансфер на осъдени лица по начин, който да обхваща и лицата, пребиваващи в държава членка. Възможно е да бъдат наложени финансови санкции за невъвеждане или неправилно въвеждане на законодателството на ЕС.

- При вариант 2: с приемането на законопроекта ще се отговори на необходимостта от създаване на правна уредба в българското законодателство за прилагането на принципа за взаимно признаване на съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода;

- ще се регламентират условията и редът за признаване и изпълнение в Република България на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, постановени в друга държава членка на Европейския съюз;

- ще се регламентират условията и редът за изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, издадени в Република България, за признаване и изпълнение в друга държава членка;

- ще се регламентират условията и редът за трансфер/транзит на осъдени лица между държави членки на Европейския съюз.

Не се предвиждат негативи за заинтересованите страни. Следва да се има предвид, че не може да се предвиди възникването на едно наказателно правоотношение, вследствие на което ще бъдат ангажирани компетентните държавни органи и съответно лицата, които ще бъдат обект на тези взаимоотношения.

Разходите няма да надхвърлят очаквания положителен ефект.

Раздел IX

Сравнение на вариантите въз основа на изчисленията и данните по Раздел V-VIII.

- При вариант 0 – без действие, няма да се наблюдават ползите от осигуряването на ефективен механизъм за прилагане на принципа на взаимното признаване на решения по наказателни дела-механизми за взаимно признаване на окончателни присъди, налагащи наказания, включващи лишаване от свобода и разширено прилагане на принципа на трансфер на осъдени лица, пребиваващи в държава членка. Ще се запази действащият и до момента ред, установен с НПК и Конвенцията от 1983 г. На Република България ще бъдат наложени финансови санкции за неизпълнение на законодателството на ЕС.

- При вариант 1 – Ще се запази съществуващата фрагментирана правна рамка и няма да се осигурят необходимите модерни механизми за взаимно признаване на окончателни присъди, налагащи наказания, включващи лишаване от свобода и разширено прилагане на принципа на трансфер на осъдени лица по начин, който да обхваща и лицата, пребиваващи в държава членка. Възможно е да бъдат наложени финансови санкции за невъвеждане или неправилно въвеждане на законодателството на ЕС.

• При вариант 2 - се очаква по-високо ниво на ефективност поради следните причини:

- осигуряване на нова правна уредба в българското законодателство за прилагането на принципа за взаимно признаване на съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода;

- ще се регламентират условията и редът за признаване и изпълнение в Република България на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, постановени в друга държава членка на Европейския съюз;

- ще се регламентират условията и редът за изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, издадени в Република България, за признаване и изпълнение в друга държава членка;

- ще се регламентират условията и редът за трансфер/транзит на осъдени лица между държави членки на Европейския съюз.

Предвид гореизложеното, препоръчително е въвеждане на вариант 2.

Раздел X

Обобщение на резултатите от проведените консултации по раздел V, включително на основните въпроси, приетите предложения и обосновка за неприетите становища и предложения на заинтересованите страни.

Изготвеният съгласно разпоредбите на НОМИОВ консултационен документ беше публикуван на интернет страницата на Министерството на правосъдието и на Портала за обществени консултации на 06.07.2018 г. до 05.08.2018 г., като в срока за провеждане на консултации не се получиха становища. Елементите, относно които се очакваха предложения бяха в следните посоки:

- компетентен орган, условия и ред за признаване и изпълнение в Република България на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, постановени в друга държава членка на Европейския съюз;

- компетентен орган, условия и ред за изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, издадени в Република България, за признаване и изпълнение в друга държава членка;

- компетентен орган, условия и ред за осъществяване на трансфер/транзит на осъдени лица между държави членки на Европейския съюз.

Раздел XI

Препоръчителен вариант и обосновка към него въз основа на сравнението на вариантите.

• При вариант 0 – „без действие“: няма да се наблюдават ползите от осигуряването на ефективен механизъм за прилагане на принципа на взаимното признаване на решения по наказателни дела-механизми за взаимно признаване на окончателни присъди, налагащи наказания, включващи лишаване от свобода и разширено прилагане на принципа на трансфер на осъдени лица, пребиваващи в държава членка. Ще се запази действащият и до

момента ред, установен с НПК и Конвенцията от 1983 г. На Република България ще бъдат наложени финансови санкции за неизпълнение на законодателството на ЕС.

- При вариант 1: ще се запази съществуващата фрагментирана правна рамка и няма да се осигурят необходимите модерни механизми за взаимно признаване на окончателни присъди, налагащи наказания, включващи лишаване от свобода и разширено прилагане на принципа на трансфер на осъдени лица по начин, който да обхваща и лицата, пребиваващи в държава членка. Възможно е да бъдат наложени финансови санкции за невъвеждане или неправилно въвеждане на законодателството на ЕС.

- При вариант 2: се очаква по-високо ниво на ефективност поради следните причини:

- осигуряване на нова правна уредба в българското законодателство за прилагането на принципа за взаимно признаване на съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода;

- ще се регламентират условията и реда за признаване и изпълнение в Република България на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, постановени в друга държава членка на Европейския съюз;

- ще се регламентират условията и реда за изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, издадени в Република България, за признаване и изпълнение в друга държава членка;

- ще се регламентират условията и реда за трансфер/транзит на осъдени лица между държави членки на Европейския съюз.

Предвид гореизложеното, препоръчително е въвеждането на вариант 2.

Раздел XII

Препоръчителен срок за извършване на последваща оценка на въздействието.

С оглед на обстоятелството, че ще бъде необходимо време, за да се проявят резултатите от прилагането на законопроекта, подходящият срок за извършване на последваща оценка на въздействие е нормативно установеният в чл. 22, ал. 2 от ЗНА – 5 години след влизането в сила на закона.

По отношение на проекта на Закон за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода могат да се приложат следните критерии за последваща оценка на въздействието:

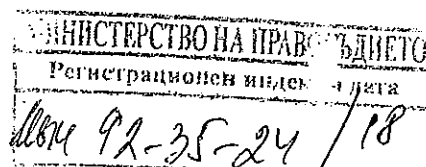
- Постигната ли е правна уредба, която да осигурява ефективен механизъм за прилагане на принципа на взаимното признаване на решения по наказателни дела-механизми за взаимно признаване на окончателни присъди, налагащи наказания, включващи лишаване от свобода и разширено прилагане на принципа на трансфер на осъдени лица, пребиваващи в държава членка?

- Допринася ли се за постигане на целта за улесняване на социалната реинтеграция на осъденото лице, като се имат предвид неговите семейни, езикови, културни, социални, икономически или други връзки на лицето с държавата като неин гражданин?

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
АДМИНИСТРАЦИЯ НА
МИНИСТЕРСКИЯ СЪВЕТ

№ 04.04-91
14.11.2018 г.

ДО
Г-Н СТОЯН СТОЯНОВ
ГЛАВЕН СЕКРЕТАР НА
МИНИСТЕРСТВОТО НА ПРАВОСЪДИЕТО

На Ваш изх. № 92-35-24/09.11.2018 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН СТОЯНОВ,

Приложено Ви изпращам становището на дирекция „Модернизация на администрацията“ относно съгласуването на цялостната предварителна оценка на въздействието на проекта на Закон за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода.

Съгласуването се извършва на основание чл. 30в от Устройствения правилник на Министерския съвет и на неговата администрация.

Приложение: становище на дирекция „Модернизация на администрацията“

ГЛАВЕН СЕКРЕТАР
НА МИНИСТЕРСКИЯ СЪВЕТ

/ВЕСЕЛИН ДАКОВ/

**РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
АДМИНИСТРАЦИЯ НА
МИНИСТЕРСКИЯ СЪВЕТ**

СТАНОВИЩЕ

на дирекция „Модернизация на администрацията“

На основание чл. 30в, ал. 2 от Устройствения правилник на Министерския съвет и на неговата администрация, дирекция „Модернизация на администрацията“ съгласува без препоръки постъпилата с Ваш изх. № 92-35-24 от 9 ноември 2018 г. цялостна предварителна оценка на въздействието на проекта на Закон за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода.

Обръщаме внимание, че полето „Коя институция/организация ще отговаря за осъществяване на предложението и за контрола?“ от Приложение № 2 към чл. 22, ал. 1 от Наредбата за обхвата и методологията за извършване на оценка на въздействието следва да бъде попълнено.

Съгласно чл. 23 от Наредбата за обхвата и методологията за извършване на оценка на въздействието изводите и относимата информация от извършената цялостна предварителна оценка на въздействието се включват във финансовата обосновка по чл. 35, ал. 1, т. 4 от Устройствения правилник на Министерския съвет и на неговата администрация.

На основание чл. 85, ал. 1 от Устройствения правилник на Министерския съвет и на неговата администрация е необходимо това становище да бъде публикувано заедно с оценката на въздействието и проекта на акт при обществените консултации, провеждани в изпълнение на Закона за нормативните актове.

**ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ
„МОДЕРНИЗАЦИЯ НА АДМИНИСТРАЦИЯТА“**

/КРАСИМИР БОЖАНОВ/

МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО

Дирекция „Процесуално представителство на Република България пред Европейския съд по правата на човека“

Изм.№ 92-35-24/18

СПРАВКА

ОТНОСНО: *Съответствие на проект на Закон за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода с Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи на Съвета на Европа и с практиката на Европейския съд по правата на човека, съгласно чл. 28, ал. 3 от Закона за нормативните актове*

На основание чл. 28, ал. 3 от Закона за нормативните актове, въвеждащ изискване за изготвяне на справка за съответствие на проекта на закон с Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи и практиката на Европейския съд по правата на човека, Дирекция „Процесуално представителство на Република България пред Европейския съд по правата на човека“ изразява становище, че предложеният проект на Закон за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода не създава нормативни предпоставки за противоречие с разпоредбите на КЗПЧОС и практиката на Европейския съд по правата на човека.

С УВАЖЕНИЕ,

21.12.2018 г.

X

Милена Коцева
Директор на дирекция ППРБЕСПЧ
Signed by: Milena Lyubomirova Kotseva

Изготвил:

21.12.2018 г.

X

Ивана Сотирова
Младши експерт в дирекция ППРБЕСПЧ
Signed by: Ivana Kalinova Sotirova

РАМКОВО РЕШЕНИЕ 2008/909/ПВР НА СЪВЕТА от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 година за изменение на рамкови решения 2002/584/ПВР, 2005/214/ПВР, 2006/783/ПВР, 2008/909/ПВР и 2008/947/ПВР, с което се укрепват процесуалните права на лицата и се насърчава прилагането на принципа за взаимно признаване на решения, постановени в отсъствието на заинтересованото лице по време на съдебния процес.	Проект на Закон за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода	Съответствие
<i>Член I</i> Определения По смисъла на настоящото рамково решение: а) „съдебно решение“ означава окончателно решение или разпоредително решение на съд на издаващата държава, с което се налага наказание на физическо лице; б) „наказание“ означава всяко наказание лишаване от свобода или мярка, включваща лишаване от свобода, постановени за ограничен или неограничен срок във връзка с извършено престъпление и вследствие на образувано	ДОПЪЛНИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ § 1. По смисъла на този закон: 1. „съдебен акт“ е всеки окончателен акт на съд на издаващата държава, с който се налага наказание на физическо лице; 2. „наказание“ е всяко наказание лишаване от свобода или мярка, включваща лишаване от свобода, постановени за определен или неопределен срок, във връзка с извършено престъпление и вследствие на наказателно	Пълно съответствие

наказателно производство; в) „издаваща държава“ означава държавата-членка, в която е постановено съдебно решение; г) „изпълняваща държава“ означава държавата-членка, на която е изпратено съдебно решение с цел неговото признаване и изпълнение.	производство; 3. „мярка, включваща лишаване от свобода“ е всяка мярка, наложена от компетентен орган, свързана с лишаване от свобода, постановена във връзка с престъпление и вследствие на наказателно производство; 4. „издаваща държава“ е държавата членка, в която е постановен съдебният акт; 5. „изпълняваща държава“ е държавата членка, на която е изпратен съдебният акт за целите на неговото признаване и изпълнение; 6. „държава по местоживее на лицето“ е държавата, с която лицето е свързано трайно с оглед на неговото обичайно местопребиване и съществуващите там семейни, социални или икономически отношения; 7. „държава членка“ е държава членка на Европейския съюз.	
Член 2 Определяне на компетентните органи 1. Всяка държава членка съобщава на Генералния секретариат на Съвета кой орган или органи е компетентен, респ. са компетентни, съгласно нейното национално право, по настоящото рамково решение в случаите, когато тази държава-членка е издаваща или изпълняваща държава. 2. Генералният секретариат на Съвета предоставя получената информация на разположение на		Не подлежи на въвеждане. След влизане в сила на закона МП изготвя съответна нотификация до Генералния секретариат на

всички държави членки и на Комисията.		Съвета.
Член 3 Цел и приложно поле 1. Целта на настоящото рамково решение е да установи правила, съгласно които държавите членки, с оглед улесняване на социалната реинтеграция на осъденото лице, да признават постановените съдебни решения и да изпълняват наказанието. 2. Настоящото рамково решение се прилага, когато осъденото лице се намира в издаващата или в изпълняващата държава. 3. Настоящото рамково решение се прилага само по отношение на признаването на съдебни решения и изпълнението на наказания по смисъла на настоящото рамково решение. Фактът, че освен наказанието е наложена и глоба и/или конфискация, която все още не е платена, събрана или изпълнена, не е пречка за изпращане на съдебното решение. Признаването и изпълнението на такива заповеди и решения за налагане на глоба и конфискация в	Предмет на закона Чл. 1. Този закон урежда условията и реда за признаване и изпълнение на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, постановени в друга държава членка на Европейския съюз, както и за изпращане на такива актове, постановени в Република България, за признаване и изпълнение в друга държава членка на Европейския съюз. Приложно поле Чл. 2. (1) Този закон се прилага, когато лицето, на което е наложено наказанието или мярката по чл. 1, се намира на територията на държава членка на Европейския съюз. (2) Съдебният акт може да бъде изпратен и когато, освен наказанието или мярката, включващи лишаване от свобода, е наложена глоба и/или конфискация, която все още не е събрана или изпълнена. ДОПЪЛНИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ § 3. Изпълнението на съдебните актове в	Пълно съответствие Пълно съответствие

друга държава-членка става на основата на приложимите между държавите-членки нормативни актове, по-специално на Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 г. относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции (1) и на Рамково решение 2006/783/ПВР на Съвета от 6 октомври 2006 г. за прилагане на принципа за взаимно признаване на решения за конфискация (2)	частта, с която е наложена глоба и/или конфискация, се осъществява по реда на Закона за признаване, изпълнение и изпращане на решения за конфискация или отнемане и решения за налагане на финансови санкции.	Пълно съответствие
Член 3 4. Настоящото рамково решение не води до изменение на задължението за спазване на основните права и основните правни принципи, залегнали в член 6 от Договора за Европейския съюз.		Не подлежи на въвеждане.
Член 4 Критерии за изпращане на съдебни решения и удостоверения до друга държава-членка 1. При условие че осъденото лице се намира в издаващата държава или в изпълняващата държава и че това лице е дало съгласието си, когато такава се изисква съгласно член 6, съдебно решение, заедно с удостоверение, стандартен формуляр за което е даден в приложение I, може да бъде изпратено до една от следните държави-членки:	Удостоверение Чл. 3. Съдебните актове или заверени копия от тях се придружават от удостоверение по образец съгласно приложение № 1, издадено от компетентен орган на държавата членка, постановил акта. Чл. 21. (1) Съдът може да изпрати съдебния акт, при условие че лицето по чл. 2, ал. 1 се намира на територията на Република България или на територията на изпълняващата държава членка и е дало съгласието си, когато такава се изисква при условията на чл. 22.	Пълно съответствие

а) държавата-членка, чийто гражданин е осъденото лице и в която то живее; или б) държавата-членка, чийто гражданин е осъденото лице и в която, въпреки че не живее там, то ще бъде депортирано, след като бъде освободено от изпълнение на наказанието въз основа на заповед за експулсиране или депортиране, съдържаща се в съдебното решение или в акт на съдебен или административен орган или на друга мярка, взета в резултат на съдебното решение; или	(2) Съдебният акт, заедно с удостоверението, могат да бъдат изпратени на една от следните държави членки: 1. държавата, чийто гражданин е лицето и в която то има местоживеее или обичайно местопребиваване; 2. държавата, чийто гражданин е лицето и в която то ще бъде депортирано, въпреки че няма местоживеее или обичайно местопребиваване в нея, след като бъде освободено от изпълнение на наказанието въз основа на заповед за експулсиране или депортиране, съдържаща се в съдебен или административен акт или на друга мярка, наложена в резултат на постановената присъда;	Пълно съответствие
в) държавата-членка, различна от държавата-членка, посочена в букви а) и б), чийто компетентен орган е съгласен съдебното решение и удостоверението да бъдат изпратени в последната държавата-членка. 2. Изпращането на съдебното решение и удостоверението може да се извърши, ако компетентният орган на издаващата държава, когато е уместно, след консултации между компетентните органи на издаващата и изпълняващата държава, се е уверил, че изпълнението на наказанието от изпълняващата държава би спомогнало за постигането на целта за улесняване на социалната интеграция на	3. държава, различна от посочените в т. 1 и 2, чийто компетентен орган е дал съгласие съдебният акт и удостоверението да му бъдат изпратени. (3) Преди да изпрати съдебния акт и удостоверението съдът може да се консултира с компетентния орган на изпълняващата държава, за да се увери, че изпълнението на наказанието в тази държава ще подобри възможностите за социализация на лицето.	

осъденото лице. 3. Преди да изпрати съдебното решение и удостоверение, компетентният орган на издаващата държава може да се консултира, чрез подходящи средства, с компетентния орган на изпълняващата държава. Консултацията е задължителна в случаите, посочени в параграф 1, буква в). В такива случаи компетентният орган на изпълняващата държава информира незабавно издаващата държава за взетото от него решение, с което приема или не приема да бъде изпратено съдебното решение.	(3) Преди да изпрати съдебния акт и удостоверение съдът може да се консултира с компетентния орган на изпълняващата държава, за да се увери, че изпълнението на наказанието в тази държава ще подобри възможностите за социализация на лицето. (4) Консултацията е задължителна в случаите, посочени в ал. 2, т. 3. (5) Когато не е проведена консултация, съдът взема предвид изпратеното мотивирано становище на компетентния орган на изпълняващата държава и решава дали да оттегли удостоверението.	Пълно съответствие
4. По време на такава консултация компетентният орган на изпълняващата държава може да представи на компетентния орган на издаващата държава мотивирано становище за това, че изпълнението на наказанието в изпълняващата държава няма да изпълни целта за улесняване на социалната интеграция и успешното приобщаване на осъденото лице към обществото. Когато не е проведена консултация, такава становище може да се представи незабавно след предаването на съдебното решение и удостоверение. Компетентният орган на издаващата държава взема предвид становището и решава дали да оттегли удостоверението или не.	Чл. 9. (2) Провеждането на консултации е задължително, когато Република България е държава по смисъла на чл. 21, ал. 2, т. 3, като съдът информира незабавно компетентния орган на издаващата държава дали приема изпращането на съдебния акт. Чл. 9. (3) В рамките на консултациите съдът може да представи мотивирано становище относно невъзможността за подобряване на социализацията в Република България на лицето по чл. 2, ал. 1.	Пълно съответствие
5. Изпълняващата държава може по своя	(4) Когато не е проведена консултация,	

инициатива да поиска от издаващата държава да изпрати съдебното решение заедно с удостоверение. Осъденото лице също може да поиска от компетентните органи на издаващата държава или на изпълняващата държава да започнат процедура по изпращането на съдебното решение и удостоверение съгласно настоящото рамково решение. Исканията, подадени по настоящия параграф, не задължават издаващата държава да изпрати съдебното решение заедно с удостоверение.	съдът може да представи мотивирано становище незабавно след изпращането на съдебния акт и удостоверение от компетентния орган на издаващата държава. Оттегляне на удостоверение Чл. 25. (2) Съдът може да оттегли удостоверението: 2. след като вземе предвид мотивираното становище по чл. 21, ал. 5.	Пълно съответствие
6. При изпълнението на настоящото рамково решение държавите-членки приемат мерки, които по-специално отчитат целта за улесняване на социалната интеграция на осъденото лице и въз основа на които техните компетентни органи трябва да вземат решение дали да разрешат или не изпращането на съдебното решение и удостоверение на случаите по параграф 1, буква в).	Чл. 23. (1) Съдът може служебно, по искане на прокурора или на лицето по чл. 2, ал. 1 да изпрати съдебния акт или заверен препис от него, заедно с удостоверението по чл. 22, ал. 6, пряко на компетентния орган на изпълняващата държава. Актът може да бъде изпратен и по искане на изпълняващата държава.	Пълно съответствие
7. Всяка държава-членка може при приемане на настоящото рамково решение или по-късно, да нотифицира Генералния секретариат на Съвета за това, че в отношенията ѝ с други държави-членки, направили същата нотификация, не се изисква предварителното ѝ съгласие по параграф 1, буква в) за изпращането на съдебното решение и удостоверение: а) когато осъденото лице живее и е пребивавало законно и без прекъсване през най-малко пет години в изпълняващата държава и ще запази правото си на постоянно пребиваване в тази държава, и/или	Чл. 7. (4) Съдът може служебно или по искане на лицето да поиска от компетентния орган на издаващата държава да изпрати съдебния акт заедно с удостоверението по чл. 3. Условия за изпращане Чл. 21. (6) В случаите по ал. 2, т. 3, съдът взема решение след преценка на възможностите за ресоциализацията на лицето и изграждане на умения и способности за законосъобразен начин на живот в обществото.	Няма да се възползваме от възможността да бъде направена такава нотификация, доколкото считаме, че това е

б) когато осъденото лице е гражданин на изпълняващата държава в случаи, различни от тези, предвидени в параграф 1, букви а) и б). В случаите, посочени в буква а), право на постоянно пребиваване означава, че съответното лице: — има право на постоянно пребиваване в съответната държава-членка съгласно националния закон, с който се прилага общностното законодателство, прието въз основа на членове 18, 40, 44 и 52 от Договора за създаване на Европейската общност, или — притежава валидно разрешение за пребиваване като постоянно или дългосрочно пребиващо лице за съответната държава-членка в съответствие с националния закон, с който се прилага общностното законодателство, прието въз основа на член 63 от Договора за създаване на Европейската общност, по отношение на държавите-членки, за които това общностно законодателство е приложимо, или в съответствие с националния закон по отношение на държавите-членки, за които то не е приложимо.		нецелесъобразно.
Член 5 Изпращане на съдебното решение и удостоверение 1. Компетентният орган на издаващата държава изпраща решението или заверен препис от решението заедно с удостоверението пряко на компетентния орган на изпълняващата държава, и то по начин, който позволява писмено	Изпращане на съдебния акт Чл. 23. (2) Съдебният акт се изпраща на компетентния орган на изпълняващата държава по поща, електронна поща, факс или по всеки друг надлежно защитен начин, позволяващ писмен запис и удостоверяване на автентичността.	Пълно съответствие

документирани и при условия, позволяващи на изпълняващата държава да установи истинността му. Оригиналът на съдебното решение или негов заверен препис и оригиналът на удостоверение се изпращат на изпълняващата държава при искане от нейна страна. Всички официални съобщения също се извършват пряко между посочените компетентни органи.	Компетентен орган Чл. 20. (2) Оригиналът на съдебните актове или техни заверени преписи, както и оригиналът на удостоверение, се изпращат на компетентния орган на изпълняващата държава, когато това е изрично поискано от него.	Пълно съответствие
	Кореспонденция и обмен на информация Чл. 5. (1) Съдът обменя информация директно с компетентните органи на държавите членки по реда на този закон.	Пълно съответствие
2. Удостоверението се подписва и верността на съдържанието му се удостоверява от компетентния орган на издаващата държава.	Чл. 23. (9) Удостоверението по чл. 22, ал. 6 се подписва от председателя на състава на съда, като верността му се удостоверява с печата на съда.	Пълно съответствие
3. Издаващата държава не може да изпраща съдебното решение заедно с удостоверението на повече от една изпълняваща държава наведнъж.	Чл. 20. (3) Съдебният акт и удостоверението не могат да бъдат изпратени за признаване и изпълнение на повече от една държава членка едновременно.	Пълно съответствие
4. Ако компетентният орган на изпълняващата държава не е известен на компетентния орган на издаващата държава, последният извършва всички необходими запитвания, включително чрез звената за контакти на Европейската съдебна мрежа, създадена със Съвместно действие 98/428/ПВР на Съвета (1), с цел да получи информацията от изпълняващата държава.	Чл. 23. (3) Когато съдът не разполага с информация за компетентния орган в изпълняващата държава, той отправя запитване, включително чрез звената за контакт на Европейската съдебна мрежа.	Пълно съответствие

5. Когато орган на изпълняващата държава получи съдебно решение, придружавано от удостоверение, без да е компетентен да го признае и да предприеме необходимите действия за неговото изпълнение, той изпраща служебно съдебното решение заедно с удостоверението на компетентния орган на изпълняващата държава и уведомява съответно компетентния орган на издаващата държава.	Чл. 7. (3) Когато съдебният акт е изпратен на орган, който не е компетентен да го признае, той го изпраща служебно на съответния съд. В този случай съдът уведомява за получаването на акта компетентния орган в издаващата държава.	Пълно съответствие
Член 6 Становище и уведомяване на осъденото лице 1. Без да се засяга параграф 2, съдебно решение заедно с удостоверение до изпълняващата държава може да бъде изпратено с цел неговото признаване и изпълнението на наказанието само със съгласието на осъденото лице в съответствие със закона на издаващата държава. 2. Съгласието на осъденото лице не се изисква, когато съдебното решение заедно с удостоверението е изпратено: а) до държавата-членка, чийто гражданин е и в която живее осъденото лице; б) до държавата-членка, в която осъденото лице ще бъде депортирано, след като бъде освободено от изпълнение на наказанието въз основа на заповед за експулсиране или депортиране, съдържаща се в съдебното решение или в акт на съдебен или административен орган или на друга мярка, взета в резултат на съдебното решение; в) до държавата-членка, в която осъденото лице е	Съгласие и становище Чл. 22. (1) Съдът изпраща съдебния акт, заедно с удостоверението, до компетентния орган на изпълняващата държава, придружени от писменото съгласие на лицето по чл. 2, ал. 1, когато такова се изисква. (2) Съгласие не се изисква, когато съдебният акт се изпраща на държавата членка: 1. чийто гражданин е лицето и в която то има местоживее или обичайно местопребиваване; 2. в която лицето ще бъде депортирано, след като бъде освободено от изпълнение на наказанието въз основа на заповед за експулсиране или депортиране, съдържаща се в присъдата или в акт на съдебен или административен орган или на друга мярка, наложена в резултат на	Пълно съответствие

избягало или се е върнало поради наличието на висящо наказателно производство срещу него в издаващата държава или след осъждане в тази издаващата държава.	постановената присъда; 3. в която лицето е избягало или се е върнало поради наличие на висящо наказателно производство или влязла в сила присъда срещу него в Република България.	
3. Във всички случаи, когато осъденото лице все още се намира в издаващата държава, му се предоставя възможност да изрази своето становище устно или писмено. Когато издаващата държава прецени това за необходимо предвид възрастта на осъденото лице или неговото физическо или психическо състояние, тази възможност се предоставя на неговия законен представител. Становището на осъденото лице се взема предвид, когато се решава дали да се изпрати съдебното решение заедно с удостоверение.	(3) В случаите по ал. 2, когато лицето се намира на територията на Република България, съдът в открито заседание му предоставя възможност писмено или устно да изрази своето становище. Като вземе предвид възрастта, физическото или психическото състояние на лицето, съдът по своя преценка може да предостави тази възможност на неговия законен представител. Когато лицето изрази своето становище устно, съдът изпраща на изпълняващата държава писмен запис на становището.	Пълно съответствие
Когато лицето се е възползвало от предоставената по настоящия параграф възможност, становището на осъденото лице се изпраща на изпълняващата държава, и по-специално с оглед на член 4, параграф 4. Когато осъденото лице е изразило своето становище устно, издаващата държава осигурява достъп на изпълняващата държава до писмения запис на това становище.	(4) Съдът разяснява на лицето правото му да даде съгласие за трансфер в изпълняващата държава и последните от упражняването на това право. (5) Становището по ал. 3 се взема предвид, когато се решава дали да се изпрати съдебният акт, заедно с удостоверение.	
4. Компетентният орган на издаващата държава информира осъденото лице на разбираем за него език, че е взел решение да изпрати съдебното решение заедно с удостоверение, като използва за целта стандартния формуляр за уведомяване,	(6) Съдът информира лицето на разбираем за него език за изпращането на съдебния акт, заедно с удостоверение, като използва формуляра за уведомяване съгласно приложение № 2. Формулярът се	Пълно съответствие

даден в приложение II. Когато осъденото лице се намира в изпълняващата държава по времето на вземане на това решение, формулярът се предава на изпълняващата държава, която съответно уведомява осъденото лице. 5. Параграф 2, буква а) не се прилага по отношение на Полша нито когато действа като издаваща, нито когато действа като изпълняваща държава в случаите, когато съдебното решение е било постановено преди изтичане на пет години, считано от 5 декември 2011 г. Полша може по всяко време да уведоми Генералния секретариат на Съвета за намерението си да не продължава да се ползва от тази дерогация.	предава на компетентния орган на изпълняващата държава с цел уведомяване на лицето, когато последното се намира на нейна територия.	Не подлежи на въвеждане.
Член 7 Двойна наказуемост 1. Следните престъпления, ако в издаващата държава-членка са наказуеми с лишаване от свобода или мярка, включваща лишаване от свобода за максимален срок от не по-малко от три години, и така както са определени в законодателството на издаващата държава, дават основание за признаване на съдебното решение и изпълнение на наложеното наказателно решение и без условията на настоящото рамково решение и без проверка за евентуална двойна наказуемост на деянието: — участие в организирана престъпна група, — тероризъм, — трафик на хора, — сексуална експлоатация на деца и детска порнография,	Условия за признаване и изпълнение Чл. 8. (2) Двойна наказуемост не се изисква за следните престъпления, ако в издаващата държава те са наказуеми с лишаване от свобода за максимален срок не по-малко от три години или за тях се предвижда мярка, включваща задържане за максимален срок не по-малко от три години: 1. участие в организирана престъпна група; 2. тероризъм; 3. трафик на хора; 4. сексуална експлоатация на деца и детска порнография; 5. незаконен трафик на наркотични и психотропни вещества; 6. незаконен трафик на оръжия,	Пълно съответствие Пълно съответствие

— незаконен трафик на наркотични и психотропни вещества, — незаконен трафик на оръжия, боеприпаси и взривни вещества, — корупция, — измама, включително такава, която засяга финансовите интереси на Европейските общности по смисъла на Конвенцията от 26 юли 1995 г. за защита на финансовите интереси на Европейските общности (1), — изпиране на имущество, придобито от престъпление, — подправка на парични знаци, включително евро, — престъпления, свързани с компютри, — престъпления против околната среда, включително незаконен трафик на застрашени животински видове и застрашени растителни видове и разновидности, — подпомагане на незаконно влизане и пребиваване, — убийство, тежка телесна повреда, — незаконна търговия с човешки органи и тъкани, — отвлечане, противозаконно лишаване от свобода и задържане на заложници, — расизъм и ксенофобия, — организиран или въоръжен грабеж, — незаконен трафик на предмети на културата, включително антични предмети и произведения на изкуството, на изкуството, — мошеничество, — рекет и изнудване,	боеприпаси и взривни вещества; 7. корупция; 8. измама, включително такава, която засяга финансовите интереси на Европейския съюз по смисъла на Конвенцията за защита на финансовите интереси на Европейските общности от 26 юли 1995 г.; 9. изпиране на имущество, придобито от престъпление; 10. подправка на парични знаци, включително евро; 11. компютърни престъпления и престъпления, свързани с компютри; 12. престъпления против околната среда, включително незаконен трафик на застрашени животински видове и на застрашени растителни видове и разновидности; 13. подпомагане на незаконно влизане и пребиваване в страната; 14. убийство, тежка телесна повреда; 15. незаконна търговия с човешки органи и тъкани; 16. отвлечане, противозаконно лишаване от свобода и задържане на заложници; 17. расизъм и ксенофобия; 18. организиран или въоръжен грабеж; 19. незаконен трафик на предмети на културата, включително антични предмети и произведения на изкуството; 20. мошеничество; 21. рекет и изнудване; 22. подправка на изделия и пиратство;	Пълно съответствие Пълно съответствие
---	---	---

— подправка на изделия и пиратство, — подправка на и търговия с административни документи, — подправка на платежни инструменти, — незаконен трафик на хормонални вещества и други стимулатори на растежа, — незаконен трафик на ядрени или радиоактивни материали, — трафик на противозаконно отнети превозни средства, — изнасилване, — палеж, — престъпления от компетентността на Международния наказателен съд, — незаконно отвлечане на летателни средства или кораби, — саботаж.	23. подправка на административни документи и търговия с тях; 24. подправка на платежни инструменти; 25. незаконен трафик на хормонални вещества и други стимулатори на растежа; 26. незаконен трафик на ядрени или радиоактивни материали; 27. търговия с противозаконно отнети превозни средства; 28. изнасилване; 29. палеж; 30. престъпления под юрисдикцията на Международния наказателен съд; 31. незаконно отвлечане на летателни средства или кораби; 32. саботаж..	Пълно съответствие
2. Съветът може с единодушие и след консултация с Европейския парламент и при условията, определени в член 39, параграф 1 от Договора за Европейския съюз, по всяко време да реши да включи в списъка по параграф 1 и други видове деяния. Въз основа на представения му съгласно член 29, параграф 5 от настоящото рамково решение доклад Съветът преценява дали списъкът следва да бъде разширен или изменен.		Не подлежи на въвеждане.
3. За деяния, различни от посочените в параграф 1, изпълняващата държава може да постави по отношение на признаването на съдебното решение и изпълнението на наказанието	Чл. 8 (1) Съдебните актове, постановени в друга държава членка, се признават и изпълняват на територията на Република България, ако се отнасят за деяния, които	Пълно съответствие.

условието то да се отнася за деяния, които са наказуеми и съгласно правото на изпълняващата държава, независимо от елементите на състава или начина, по който са описани. 4. Всяка държава-членка може, при приемане на настоящото рамково решение или по-късно, да заяви в декларация, нотифицирана на Генералния секретариат на Съвета, че няма да прилага параграф 1. Декларацията може да бъде оттеглена по всяко време. Тези декларации и оттеглянето им се публикуват в <i>Официален вестник на Европейския съюз</i>. Член 8 Признаване на съдебното решение и изпълнение на наказанието 1. Компетентният орган на изпълняващата държава признава решението, което е предадено в съответствие с член 5 и съгласно процедурата по член 5, и незабавно предприема необходимите действия за изпълнение на наказанието, освен ако не реши да се позове на някое от основанията за отказ от признаване или от изпълнение по член 9. 2. Когато наказанието е несъвместимо със закона на изпълняващата държава по отношение на своя срок, компетентният орган на изпълняващата	съставляват престъпления и по българското законодателство, независимо от елементите на състава им по законодателството на издаващата държава.	Няма да се възползваме от възможността да бъде направена такава нотификация, доколкото считаме, че това е нецелесъобразно.
Изпълнение на наказанието Чл. 18. (1) След признаване на съдебния акт съдът незабавно изпраща заверено копие от решението на съответната прокуратура за предприемане на необходимите действия за изпълнение на наказанието по реда на българското законодателство или за реализиране на трансфера по чл. 26. Съдът изпраща заверен препис от влязлото в сила решение за признаване и изпълнение на Върховната касационна прокуратура и на Министерството на правосъдието, за сведение.	Пълно съответствие	
Приспособяване на наказанието Чл. 13. (1) Когато съгласно българското законодателство максималният срок на	Пълно съответствие	

държава може да реши да адаптира наказанието, но само ако то превишава най-тежкото наказание, предвиджано за подобни деяния съгласно националния закон на същата. Адаптираното наказание не може да бъде по-малко от най-тежкото наказание, предвиджано за подобни деяния съгласно закона на изпълняващата държава.	наказанието за извършеното престъпление е по-малък от наложеното в издаващата държава наказание, съдът го намалява до този срок.	Пълно съответствие
3. Когато наказанието е несъвместимо със закона на изпълняващата държава по отношение на своя характер, компетентният орган на изпълняващата държава може да реши да го адаптира към наказанието или мярката, предвидени за подобни деяния съгласно националния закон на същата. В този случай наказанието или мярката съответстват във възможно най-голяма степен на наказанието, наложено от издаващата държава, от което следва, че наказанието не може да бъде заменено с парична санкция.	(2) Съдът може да приспособи наложеното в издаващата държава наказание, когато то не съответства по вид на наказанието, предвидени за същото деяние в българското законодателство. В този случай то трябва да съответства във възможно най-голяма степен на наказанието, наложено в издаващата държава. Наказанието не може да бъде заменено с глоба.	Пълно съответствие
4. Адаптираното наказание не може да бъде по-тежко от наложеното в издаващата държава нито по своя характер, нито по своя срок.	(3) Приспособеното наказание не може да бъде по-тежко по вид или срок от наложеното в издаващата държава.	Пълно съответствие
Член 9 Основания за отказ от признаване на съдебното решение и изпълнение на наказанието 1. Компетентният орган на изпълняващата държава може да откаже да признае решението и изпълни наказанието, ако: а) удостоверението, посочено в член 4, е непълно	Основания за отказ от признаване и изпълнение Чл. 15. (1) Съдът може да откаже да признае и изпълни съдебния акт, когато: 1. не е предоставено удостоверение, то е	

или има явно несъответствие между него и съдебното решение и не е било допълнено или поправено в рамките на компетентния орган на изпълняващата държава разумен срок;	непълно или има явно несъответствие между него и съдебния акт и не е било допълнено или поправено в рамките на определен от съда срок;	Пълно съответствие
б) не са изпълнени критериите, посочени в член 4, параграф 1;	2. лицето не се намира на българска територия или на територията на издаващата държава, не е дало съгласие, когато такова се изисква и Република България не е: а) държавата, чийто гражданин е лицето и в която то има местоживеее или обичайно местопребиваване; б) държавата, чийто гражданин е лицето и в която то ще бъде депортирано, въпреки че няма местоживеее или обичайно местопребиваване в нея, след като бъде освободено от изпълнение на наказанието въз основа на заповед за експулсиране или депортиране, съдържаща се в съдебен или административен акт или на друга мярка, наложена в резултат на постановената присъда; в) държава, различна от посочените в букви „а“ и „б“, чийто компетентен орган е дал съгласие съдебният акт и удостоверението да му бъдат изпратени;	Пълно съответствие
в) изпълнението на наказанието би било в противоречие принципа <i>ne bis in idem</i> ;	3. признаването би било в противоречие с принципа <i>ne bis in idem</i> ;	Пълно съответствие
г) в случая, посочен в член 7, параграф 3, и --- когато изпълняващата държава е направила	4. съдебният актът е постановен във връзка с деяние, което не е наказуемо съгласно	

декларация по член 7, параграф 4 — в случая, посочен в член 7, параграф 1, съдебното решение се отнася до деяние, което не е наказуемо съгласно правото на изпълняващата държава. Въпреки това във връзка с данъци или такси, мита и валутен обмен, изпълнението на съдебно решение не може да бъде отказано с аргумент, че законодателството на изпълняващата държава не предвижда същия вид данъци и такси или не съдържа уредба по отношение на данъци или такси, мита и валутен обмен, еднаква с тази на издаващата държава-членка; д) изпълнението на наказанието е погасено по давност съгласно закона на изпълняващата държава; е) правото на изпълняващата държава предвижда имунитет и това прави невъзможно изпълнението на наказанието; ж) наказанието е наложено на лице, което съгласно правото на изпълняващата държава поради възрастта си не може да бъде наказателно отговорно за деянията, по отношение на които е постановено съдебното решение; з) към момента на получаване на съдебното решение от компетентния орган на изпълняващата държава за изтърпяване остават по-малко от шест месеца от наложеното наказание; и) съгласно предвиденото в член 4 удостоверение	българското законодателство. Изпълнението на съдебен акт във връзка с данъци, такси, мита или валутен обмен не може да бъде отказано на основание, че българското законодателство не предвижда същия вид данъци и такси или не урежда по същия начин данъците, таксите, митата или валутния обмен, както законодателството на издаващата държава. 5. изпълнението на определеното със съдебния акта наказание е погасено по давност съгласно българското законодателство; 6. лицето по чл. 2, ал. 1 се ползва с имунитет по българското законодателство; 7. съдебният акт е постановен спрямо лице, което поради възрастта си съгласно българското законодателство не може да бъде наказателноотговорно за деянията, във връзка с които е постановен актът; 8. към момента на получаване на съдебния акт от съда за изтърпяване остават по-малко от шест месеца от наложеното наказание; 9. съдебният акт е постановен при съдебен	Пълно съответствие Пълно съответствие Пълно съответствие Пълно съответствие Пълно съответствие
--	--	---

лицето не се е явило лично на съдебния процес, вследствие на който е постановено решението, освен ако в удостоверение не е посочено, че лицето, в съответствие с допълнителни процесуални изисквания, определени в националното законодателство на издаващата държава: i) своевременно — или е призовано лично и по този начин уведомено за определената дата и място на съдебния процес, вследствие на който е постановено решението, или чрез други средства действително е получило официална информация за определената дата и място на съдебния процес по начин, който недвусмислено доказва, че то е било уведомено за насрочения съдебен процес, и — е уведомено за възможността за постановяване на такова решение, ако не се яви на съдебния процес; или ii) след като е било уведомено за насрочения съдебен процес, е упълномощило защитник, посочен от заинтересованото лице или от държавата, с цел да го защитава на съдебния процес и действително е било защитавано от този защитник на процеса; или iii) след като решението му е било връчено лично и е било изрично уведомено за правото на повторно разглеждане или обжалване, в което лицето има право да участва и което позволява делото да се преразгледа по същество,	процес, на който лицето не се е явило лично, освен ако удостоверението по чл. 3 изрично не съдържа информация за спазване на едно от следните условия: а) лицето е било призовано лично и по този начин е било своевременно уведомено за определената дата и място на съдебния процес или е било официално информирано за това по друг начин, безспорно доказващ уведомяването за насрочения съдебен процес, както и за възможността за постановяване на решение, ако не се яви;	Пълно съответствие
б) след като е било своевременно уведомено за насрочения съдебен процес, лицето е упълномощило защитник или такъв му е бил назначен от съда за защита по време на делото и такава защита действително е оказана; в) след като решението е било връчено лично и лицето е било изрично уведомено за правото на обжалване или ново разглеждане на делото с негово лично участие, при което делото може да бъде	б) след като е било своевременно уведомено за насрочения съдебен процес, лицето е упълномощило защитник или такъв му е бил назначен от съда за защита по време на делото и такава защита действително е оказана; в) след като решението е било връчено лично и лицето е било изрично уведомено за правото на обжалване или ново разглеждане на делото с негово лично участие, при което делото може да бъде	Пълно съответствие

включително и с оглед на нови доказателства, и което може да доведе до отмяна на първоначалното решение: — изрично е заявено, че не оспорва решението; или — не е поискало повторно разглеждане или обжалване в приложимия за целта срок; й) изпълняващата държава, преди да се вземе решението в съответствие с член 12, параграф 1, е подала искане в съответствие с член 18, параграф 3, а издаващата държава в съответствие с член 18, параграф 2, буква ж), не е дала съгласие за наказателно преследване, наказване или лишаване от свобода по някакъв друг начин на съответното лице в изпълняващата държава за деяние, извършено преди трансфера, с изключение на това, за което е извършен трансферът на лицето;	презгледано по същество с представяне на нови доказателства и възможност за отмяна на първоначалния акт, то изрично е заявено, че не оспорва решението или не е поискало ново разглеждане или обжалване в предвидения срок.	Пълно съответствие
к) наложеното наказание включва мярка за психиатрични или здравни грижи или друг вид мярка, предвиждаща лишаване от свобода, която, независимо от член 8, параграф 3, не може да бъде изпълнена от изпълняващата държава в съответствие с нейната правна или здравна система;	11. наложеното наказание включва принудителни медицински мерки или мерки, включващи лишаване от свобода, която независимо от чл. 13, ал. 2, не могат да бъдат изпълнени от Република България в съответствие с българското законодателство;	Пълно съответствие
л) съдебното решение се отнася за престъпление, което съгласно правото на изпълняващата държава се разглежда като извършено изцяло, предимно или основно на нейна територия или на място, приравнено на нейна територия.	12. съдебният акт се отнася за престъпление, което съгласно българското законодателство се счита за извършено изцяло или частично на територията на Република България, включително на	Пълно съответствие

2. Всяко решение по параграф 1, буква л), взето по отношение на деяния, извършени отчасти на територията на изпълняващата държава или място, приравнено на нейна територия, се приема от компетентния орган на изпълняващата държава, в изключителни обстоятелства и с оглед на всеки отделен случай, като се отчитат особените обстоятелства по случая и особено факта дали разглежданото поведение е проявено предимно или основно в издаващата държава. 3. В случаите, посочени в параграф 1, букви а), б), в), и), к) и л), преди да се вземе решението за отказ от признаване на съдебното решение и изпълнение на наказанието, компетентният орган на изпълняващата държава се консултира с компетентния орган на издаващата държава, като използва всички подходящи средства за това и при необходимост отправя искане до последния да му предостави без отлагане необходимата допълнителна информация.	място, приравнено на нейна територия; (2) Решението по ал. 1, т. 12 се взема от съда при изключителни обстоятелства и с оглед на всеки отделен случай, като се вземат предвид особените обстоятелства и по-специално дали деянието е осъществено предимно в издаващата държава.	Пълно съответствие
Член 10 Частично признаване и изпълнение 1. Ако компетентният орган на изпълняващата държава би могъл да признае съдебното решение и да изпълни наказанието отчасти, то преди да реши да не признае съдебното решение и да не изпълни наказанието изцяло, може да се консултира с компетентния орган на издаващата държава с оглед да се постигне съгласие в съответствие с предвиденото в параграф 2.	Частично признаване и изпълнение Чл. 16. (1) Въпреки наличието на основание за отказ по чл. 15, съдът може, след провеждане на консултация с компетентния орган на издаващата държава, да признае частично съдебния акт, като признатата част подлежи на изпълнение. Частичното признаване и изпълнение не може да доведе до удължаване на срока на наказанието.	Пълно съответствие

2. Компетентните органи на издаващата и на изпълняващата държава могат в отделни случаи да постигнат съгласие за частично признаване и изпълнение на определено наказание в съответствие с определените от тях условия, при условие че такова признаване и изпълнение няма да доведе удължаване на срока на наказанието. Ако такова съгласие не бъде постигнато, удостоверението се оттегля. <i>Член 11</i> Отлагане на признаването на съдебното решение Когато посоченото в член 4 удостоверение е непълно или явно не съответства на съдебното решение, признаването на съдебното решение може да бъде отложено в изпълняващата държава до изтичането на разумен срок, определен от изпълняващата държава за допълване и поправка на удостоверението.	(2) Когато не е постигнато съгласие по ал. 1, след оттегляне на удостоверението, съдът прекратява производството. Оттегляне на удостоверението Чл. 25. (1) Съдът оттегля удостоверението, когато след проведени консултации с компетентния орган на изпълняващата държава не е постигнато съгласие по реда на чл. 16, ал. 1 за частично признаване и изпълнение на наказанието, и прекратява производството.	Пълно съответствие
<i>Член 11</i> Отлагане на признаването на съдебното решение Когато посоченото в член 4 удостоверение е непълно или явно не съответства на съдебното решение, признаването на съдебното решение може да бъде отложено в изпълняващата държава до изтичането на разумен срок, определен от изпълняващата държава за допълване и поправка на удостоверението.	Отлагане на признаването на съдебния акт Чл. 14. Когато удостоверението по чл. 3 е непълно, явно не съответства на съдебния акт или не е преведено на български език, съдът може да изиска от компетентния орган на издаващата държава да отстрани нередовностите в 14-дневен срок. Делото се отлага до изтичането на този срок. (2) Когато прецени, че е необходим превод на целия съдебен акт или на части от него, съдът може да го преведе за своя сметка.	Пълно съответствие
<i>Член 12</i> Решение относно изпълнението на наказанието и срокове 1. Компетентният орган в изпълняващата държава решава във възможно най-кратък срок дали да признае съдебното решение и да изпълни	Срокове на производството Чл. 17. (1) Окончателното решение за признаване на съдебния акт се постановява в срок от 90 дни от получаването на съдебния акт и удостоверението, освен в случаите по чл. 14, ал. 1.	Пълно съответствие

наказанието и съответно информира издаващата държава, включително за евентуални решения за адаптиране на наказанието в съответствие с член 8, параграфи 2 и 3. 2. Освен ако не съществува основание за отлагане съгласно член 11 или съгласно член 23, параграф 3, окончателното решение за признаване на съдебното решение и изпълнение на наказанието се взема в срок от 90 дни от получаването на съдебното решение и удостоверение.	Чл. 12. (1) След получаване на съдебния акт, заедно с удостоверение по чл. 3, съдът незабавно образува производство по признаване и в 14-дневен срок насрочва открито съдебно заседание за разглеждане на делото.	Пълно съответствие
3. Когато при изключителни обстоятелства компетентният орган на изпълняващата държава няма възможност да спазва срока, предвиден в параграф 2, той информира без забавяне компетентния орган на издаващата държава по какъвто и да е начин, като посочва причините за забавата и срокът, което е преценил за необходим за вземането на окончателно решение.	Чл. 17. (2) При изключителни обстоятелства, когато няма възможност да спазва срока от 90 дни, съдът информира незабавно компетентния орган на издаващата държава по реда на чл. 23, ал. 2, като посочва причините за забавянето, както и срока, необходим за вземането на окончателно решение.	Пълно съответствие
Член 13 Оттегляне на удостоверение Докато изпълнението на наказанието в изпълняващата държава не е започнало, издаващата държава може да оттегли удостоверението от тази държава, като посочи причините за това. При оттегляне на удостоверението изпълняващата държава прекратява изпълнението на наказанието.	Чл. 25. (2) Съдът може да оттегли удостоверението: 1. преди започване на изпълнението на наказанието в изпълняващата държава, като посочи мотивите за това;	Пълно съответствие
Член 14 Временно задържане Когато осъденото лице се намира в	Временно задържане Чл. 11. (1) Когато лицето се намира на територията на Република България, по	

изпълняващата държава, по искане на издаващата държава изпълняващата държава може, преди получаването на съдебното решение и удостоверение или преди да се вземе решението относно признаването на съдебното решение и изпълнението на наказанието, да задържи осъденото лице или да предприеме всякакви други мерки, с които да осигури оставането на осъденото лице на нейна територия до вземането на решение относно признаването на съдебното решение и изпълнението на наказанието. Не се допуска удължаване на срока на наказанието вследствие на задържането на основание на настоящата разпоредба.	искане на издаващата държава съдът може, преди получаването на съдебния акт и удостоверение или преди да вземе решение относно признаването и изпълнението, да постанови задържане на лицето или да наложи друга подходяща мярка по реда на Наказателно-процесуалния кодекс, с която да осигури оставането на лицето на територията на страната до вземането на решение относно признаването на акта и изпълнението на наказанието. (3) Не се допуска удължаване на срока на наказанието вследствие на задържането в случаите по ал. 1.	Пълно съответствие
<i>Член 15</i> Трансфер на осъдени лица 1. Когато осъденото лице се намира в издаващата държава, трансферът му в изпълняващата държава се осъществява в момент, уговорен между компетентните органи на издаващата и изпълняващата държава, но не по-късно от 30 дни, след като изпълняващата държава е взела окончателното решение относно признаването на съдебното решение и изпълнението на наказанието.	Трансфер на осъдени лица Чл. 26. (1) Ако лицето по чл. 2, ал. 1 се намира на територията на Република България, предаването му на изпълняващата държава се осъществява на дата, уговорена между Върховната касационна прокуратура и компетентния орган на изпълняващата държава, чрез дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ в Министерството на вътрешните работи, но не по-късно от 30 дни, след като изпълняващата държава е взела окончателно решение за признаване и изпълнение на наказанието. (2) Предаването на лицето се извършва в изпълнение на постановление на Върховната касационна прокуратура, като органите на Министерството на	Пълно съответствие

2. Когато прехвърлянето на осъденото лице в рамките на посочения в параграф 1 срок е възпрепятствано от непредвидени обстоятелства, компетентните органи на издаващата и изпълняващата държави незабавно влизат във връзка. Трансферът се осъществява веднага след отпадане на тези обстоятелства. Компетентният орган на издаващата държава незабавно уведомява компетентния орган на изпълняващата държава и двата органа уговарят нова дата, на която да се осъществи трансферът. В този случай трансферът следва да се състои в срок от 10 дни, считано от уговорената по този начин дата.	правосъдието осигуряват охраната и конвоирането му. (3) В случаите, когато предаването на лицето в рамките на посочения в ал. 1 срок е възпрепятствано от непредвидени обстоятелства, компетентните органи на двете държави незабавно влизат във връзка. Предаването се осъществява веднага след отпадане на тези обстоятелства. Върховната касационна прокуратура, чрез дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ в Министерството на вътрешните работи, незабавно уведомява компетентния орган на изпълняващата държава и двата органа уговарят нова дата, на която да се осъществи предаването. В този случай предаването се извършва в срок от 10 дни от датата на уговарянето.	Пълно съответствие
Член 16 Транзит 1. Всяка държава-членка, в съответствие със законодателството си, позволява транзита през нейна територия на осъдено лице, което подлежи на трансфер в изпълняващата държава, при условие че издаващата държава ѝ е предала, заедно с искането за транзит, копие от удостоверение, посочено в член 4. Искането за транзит и удостоверение могат да се изпращат по какъвто и да е начин, който позволява писмено документиране. По молба на държавата-членка, към която е отправено искането за транзит, издаващата държава предоставя превод	Транзит Чл. 30. (1) Министърът на правосъдието или оправомощено от него длъжностно лице, приема молбите за транзит и придружаващите ги документи по начин, който удостоверява писменото им предаване и незабавно ги изпраща на Върховната касационна прокуратура. (2) Върховната касационна прокуратура разрешава с постановление транзита през територията на Република България на осъдено лице, което подлежи на трансфер в изпълняващата държава, при условие че	Пълно съответствие

на удостоверението на един от езиците, които са посочени в молбата като приемливи за държавата-членка, към която е отправено искането за транзит. 2. Когато получи искане за разрешение за транзит, държавата-членка, към която е отправено искането за транзит, информира издаващата държава, ако не може да даде гаранции, че осъденото лице няма да бъде наказателно преследвано или задържано, с изключение в предвидените в параграф 1 случаи, нито да бъде подложено на каквото и да е друго ограничение на свободата му на нейна територия за извършени деяния или наложени наказания, предхождателни моменти, в който е напуснало територията на издаващата държава. В този случай издаващата държава може да оттегли искането.	е предоставена следната информация: 1. искане за транзит; 2. копие от удостоверението, посочено в чл. 3; 3. данни за лицето; 4. одобрен план за предаване на лицето; 5. превод на документите на български език. (3) Върховната касационна прокуратура се произнася с постановление по искането незабавно, но не по-късно от 7 дни от деня на неговото получаване. С постановлението се определят срокът и мястото за задържане на лицето. Произнасянето може да бъде отложено до получаването на превода от държавата членка, която е отправила искането за транзит, когато такъв превод се изисква съгласно ал. 2.	Пълно съответствие
3. Държавата-членка, към която е отправено искането за транзит, нотифицира решението си, което приема приоритетно и не по-късно от една седмица след получаване на искането, използвайки същата процедура. Това решение може да бъде отложено до получаването на превода от държавата-членка, към която е отправено искането за транзит, когато такъв превод се изисква съгласно параграф 1.	(4) Върховната касационна прокуратура уведомява държавата членка, поискала транзита, и Министерството на правосъдието за своето решение по начин, който може да удостовери предаването му писмено.	Пълно съответствие

4. Държавата-членка, към която е отправено искането за транзит, може да задържи осъденото лице за срок, не по-дълъг от необходимия за целите на транзита през нейна територия.	(5) Осъдено лице, спрямо което е допуснато транзитно преминаване през територията на Република България не може да бъде задържано на друго основание и за срок по-дълъг от необходимия за целите на транзита през територията на Република България. В случай че лицето следва да бъде задържано на територията на Република България на основание различно от искането за транзит, Върховната касационна прокуратура уведомява незабавно държавата членка, отправила искането за транзит.	Пълно съответствие
5. Не се изисква искане за транзит в случай на въздушен превоз без предвиден престой. Ако все пак се наложи непредвидено кацане, издаващата държава предоставя посочената в параграф 1 информация в срок от 72 часа.	(6) Не се изисква искане за транзит в случай на въздушен превоз без предвиден престой. В случай че се наложи извънредно кацане, държавата осъществяваща трансфера предоставя на Министерството на правосъдието посочената в ал. 2 информация в срок до 72 часа.	Пълно съответствие
Член 17 Приложимо право при изпълнението 1. За изпълнение на наказанието се прилага правото на изпълняващата държава. Органите на изпълняващата държава са единствено компетентни, при спазване на параграфи 2 и 3, да вземат решения относно процедурата за изпълнение и да определят произтичащите от нея мерки, включително и относно основанията за предсрочно или условно освобождаване.	Чл. 18. (1) След признаване на съдебния акт съдът незабавно изпраща заверено копие от решението на съответната прокуратура за предприемане на необходимите действия за изпълнение на наказанието по реда на българското законодателство или за реализиране на трансфера по чл. 26. Съдът изпраща заверен препис от влязлото в сила решение за признаване и изпълнение на Върховната касационна прокуратура и на	Пълно съответствие

2. Компетентният орган на изпълняващата държава приспада изцяло срока на вече изгърпяното лишаване от свобода във връзка с наказанието, за което се отнася съдебното решение, от общия срок на наказанието за лишаване от свобода, което подлежи на изгърпяване. 3. Компетентният орган на изпълняващата държава информира компетентния орган на издаващата държава, по молба на последния, за приложимите правни разпоредби относно възможността за предсрочно или условно освобождаване. Издаващата държава може да приеме прилагането на такива разпоредби или да оттегли удостоверението. 4. Държавите-членки могат да предвидят, че във всяко решение за предсрочно или условно освобождаване могат да бъдат взети предвид онези разпоредби от националното законодателство, посочени от издаващата държава, съгласно които от определен момент лицето има право на предсрочно или условно освобождаване. <i>Член 18</i> Принцип на особеността	Министерството на правосъдието, за сведения Чл. 12. (9) Съдът приспада изцяло срока на изгърпяната част от наказанието и предварителното задържане от общия срок на наложеното наказание лишаване от свобода. Чл. 18. (3) По молба на компетентния орган на издаващата държава съдът предоставя информация за приложимите правни разпоредби относно предсрочното освобождаване. Оттегляне на удостоверението Чл. 25. (2) 3. когато счита, че приложимите разпоредби за предсрочно или условно освобождаване в изпълняващата държава са несъвместими със съответните разпоредби от действащото българско законодателство.	Пълно съответствие Пълно съответствие Разпоредбата на пар. 4 е факултативна и не е целесъобразно въвеждането ѝ с оглед българското законодателство.
Принцип на особеността	Принцип на особеността	

1. При спазване на параграф 2, лице, предадено на изпълняващата държава на основание настоящото рамково решение не се преследва, осъжда или лишава от свобода за деяние, извършено преди трансфера му и различно от това, във връзка с което е бил осъществен трансферът.	Чл. 28. (1) Лице, предадено на Република България в изпълнение на този закон, не може да бъде наказателно преследвано, съдено или задържано за престъпление, извършено преди предаването му, различно от това, за което е предадено, освен ако:	
2. Параграф 1 не се прилага в следните случаи: а) когато лицето, макар и да е имало възможност да напусне територията на изпълняващата държава, не е направило това в срок от 45 дни от окончателното си освобождаване или се е завърнало на тази територия, след като я е напуснало;	1. е имало възможност да напусне територията на Република България и не го е направило до 45 дни от окончателното му освобождаване или се е завърнало отново, след като я е напуснало;	Пълно съответствие
б) деянието не се наказва с наказание лишаване от свобода или мярка, включваща задържане;	2. за деянието не се предвижда наказание лишаване от свобода или мярка, включваща задържане;	Пълно съответствие
в) наказателното производство не води до прилагане на мярка, свързана с ограничаване на личната свобода;	3. наказателното производство не води до прилагане на мярка, свързана с ограничаване на личната свобода;	Пълно съответствие
г) когато на осъденото лице може да бъде наложено наказание или мярка, която не е свързана с лишаване от свобода, а именно глоба или заместваща мярка, дори ако глобата или заместващата мярка могат да доведат до ограничаване на личната му свобода;	4. на лицето може да бъде наложена глоба или алтернативна санкция, която не е свързана с лишаване от свобода, дори ако последните могат да доведат до ограничаване на личната му свобода;	Пълно съответствие
д) когато осъденото лице е дало съгласие за трансфера;	5. лицето е дало съгласие да бъде предадено;	Пълно съответствие Пълно съответствие

е) когато осъденото лице, след трансфера му, изрично се е отказало от правото си да се възползва от „принципа на особеността“ по отношение на конкретни действия, предхождани предаването му. Отказът следва да бъде направен пред компетентен съдебен орган на изпълняващата държава и да бъде документиран в съответствие с националното право на тази държава. Отказът се изготвя по начин, от който да личи, че е доброволен и че лицето напълно съзнава последиците. За тази цел лицето има право да бъде подпомогано от защитник;	б. след трансфера лицето доброволно декларира пред компетентния съд по чл. 7, че се отказва от правото си по този член и е запознат с последиците от това. В този случай лицето има право на защитник.	
ж) в случаите, различни от посочените по букви а)–е), когато издаващата държава даде съгласието си в съответствие с параграф 3.	7. издаващата държава е дала съгласие да не се прилага принципът на особеността;	Пълно съответствие
3. Искане за съгласие се подава до компетентния орган на издаващата държава, придружено от посочената в член 8, параграф 1 на Рамково решение 2002/584/ПВР и преведена съгласно член 8, параграф 2 от него информация. Съгласието се дава, ако съществува задължение за предаване на лицето съгласно това рамково решение. Решението следва да бъде взето не по-късно от 30 дни след получаване на искането. Що се отнася до посочените в член 5 от това рамково решение случаи, изпълняващата държава е длъжна да предостави гаранциите, предвидени в него.	8. извън случаите, посочени в т. 1-7, искането за съгласие се подава, придружено с превод на български език на информацията по чл. 37 от Закона за екстрадицията и Европейската заповед за арест и гаранциите, предвидени по чл. 41 от същия закон.	Пълно съответствие
Член 19 Амнистия, помилване и възобновяване на производството		

1. Издаващата държава, както и изпълняващата държава, могат да вземат решение за амнистия или помилване. 2. Единствено издаващата държава може да се произнася по молби за възобновяване на производството, довело до постановяване на съдебно решение за налагане на наказание, подлежащо на изпълнение съгласно настоящото рамково решение.	Чл. 19. (1) Съдът прекратява незабавно изпълнението на наказанието: 1. когато бъде уведомен от компетентния орган на издаващата държава за съдебно решение или друг акт, в резултат на който наказанието престава да подлежи на изпълнение; (3) Изпълнението на наказанието се прекратява и при постановяване на амнистия или помилване в Република България по реда на чл. 460, ал. 1 и 3 от Наказателно-процесуалния кодекс.	Пълно съответствие. Прилага се и съответното национално законодателство. Не подлежи на въвеждане – в случая се прилагат правилата на НПК относно възобновяването на наказателното производство, в случаите, когато Република България е издаваща държава.
<i>Член 20</i> Информация от издаващата държава 1. Компетентният орган на издаващата държава незабавно уведомява компетентния орган на изпълняващата държава за всяко решение или мярка, в резултат на които наказанието престава да подлежи на изпълнение незабавно или в рамките на определен срок. 2. Компетентният орган на изпълняващата държава прекратява изпълнението на	Уведомяване на изпълняващата държава Чл. 24. Съдът незабавно уведомява компетентния орган на изпълняващата държава за съдебно решение или акт, които изменят или прекратяват изпълнението на наказанието, или за настъпила амнистия, помилване или при възобновяване на производството.	Пълно съответствие

наказанието, веднага щом бъде уведомен от компетентния орган на издаващата държава за решението или мярката, посочени в параграф 1.	Прекратяване на изпълнението Чл. 19. (1) Съдът прекратява незабавно изпълнението на наказанието: 1. когато бъде уведомен от компетентния орган на издаващата държава за съдебно решение или друг акт, в резултат на който наказанието преставя да подлежи на изпълнение;	Пълно съответствие
Член 21 Информация, която се предоставя от изпълняващата държава Компетентният орган на изпълняващата държава уведомява без забавяне компетентния орган на издаващата държава по начин, който позволява писмено документиране: а) за предаването на съдебното решение и удостоверението на компетентния орган, отговорен за изпълнението му в съответствие с член 5, параграф 5;	Чл. 7. (3) Когато съдебният акт е изпратен на орган, който не е компетентен да го признае, той го изпраща служебно на съответния съд. В този случай съдът уведомява за получаването на акта компетентния орган в издаващата държава. Чл. 23. (2) Съдебният акт се изпраща на компетентния орган на изпълняващата държава по поща, електронна поща, факс или по всеки друг надлежно защитен начин, позволяващ писмен запис и удостоверяване на автентичността.	Пълно съответствие Пълно съответствие
б) за обстоятелството, че е практически невъзможно да се изпълни наказанието, тъй като след предаване на съдебното решение и удостоверението на изпълняващата държава, осъденото лице не може да бъде открито на територията на изпълняващата държава, като в този случай изпълняващата държава не е задължена да изпълни наказанието;	Чл. 18. (4) Прокурорът от съответната прокуратура незабавно уведомява компетентния орган на издаващата държава за: 1. невъзможността да бъде изпълнено наказанието поради това, че местонахождението на лицето на територията на Република България не може да бъде установено;	Пълно съответствие

в) за окончателното решение за признаване на съдебното решение и за изпълнение на наказанието, включително и за датата на вземане на решението; г) за всеки отказ от признаване на съдебното решение и от изпълнение на наказанието в съответствие с член 9, като се посочват мотивите за този отказ; д) за всяко решение за адаптиране на наказанието в съответствие с член 8, параграф 2 или 3, като се посочват мотивите за това решение; е) за всяко решение да не се изпълнява наказанието, поради една от причините, изброени в член 19, параграф 1, като се посочат мотивите за това решение; ж) за началото и края на периода на условно освобождаване, когато издаващата държава го е посочила в удостоверението; з) за бягство на осъденото лице по време на изтърпяване на наказанието; и) за изпълнението на наказанието веднага след неговото изтърпяване.	Чл. 12. (13) Съдът уведомява компетентния орган на издаващата държава за влизането в сила на решението, включително за мотивите за отказ или приспособяването на наказанието. Чл. 19. (3) Изпълнението на наказанието се прекратява и при постановяване на амнистия или помилване в Република България по реда на чл. 460, ал. 1 и 3 от Наказателно-процесуалния кодекс. Чл. 18. (4) Прокурорът от съответната прокуратура незабавно уведомява компетентния орган на издаващата държава за: 2. началото и края на предсрочното освобождаване, когато това е посочено в удостоверението; 3. бягство на лицето по време на изтърпяване на наказанието; 4. окончателното изтърпяване на наказанието.	Пълно съответствие Пълно съответствие Пълно съответствие
Член 22	Изпълнение на наказанието след	

Последици от трансфера на осъденото лице 1. При спазване на параграф 2 издаващата държава не предприема мерки по изпълнение на наказанието, ако изпълнението му е започнало в изпълняващата държава. 2. Издаващата държава възстановява правото си да изпълнява наказанието, ако изпълняващата държава я уведоми за частичното неизпълнение на наказанието в случаите по член 21, буква з).	трансфера на осъденото лице Чл. 27. (1) Компетентните български органи не предприемат мерки по изпълнение на наказанието, когато изпълнението му вече е започнало в изпълняващата държава. (2) Компетентните български органи възстановяват правото си да изпълняват наказанието, ако изпълняващата държава в случаите по чл. 18, ал. 4, т. 3 уведоми съответния български съд.	Пълно съответствие
Член 23 Езици 1. Удостоверението се превежда на официалния език или на един от официалните езици на изпълняващата държава. Всяка държава-членка може при приемането на настоящото рамково решение или по-късно да посочи в декларация, депозирана в Генералния секретариат, че ще приема превод на един или повече други официални езици на институциите на Европейския съюз.	Чл. 4. (1) Удостоверението по чл. 3 се изпраща заедно с превод на официалния език или на един от официалните езици на изпълняващата държава, или на друг официален език на Европейския съюз, който тя е посочила в декларация, депозирана при Генералния секретариат на Съвета на Европейския съюз. (2) Удостоверението, изпратено до компетентен орган в Република България, се придружава с превод на български език.	Пълно съответствие
2. Не се изисква превод на съдебното решение, като обаче се спазва параграф 3. 3. Всяка държава-членка може, при приемането на настоящото рамково решение или по-късно, да посочи в декларация, депозирана в Генералния секретариат на Съвета, че в качеството си на изпълняваща държава може, когато счита, че съдържането на	(3) Не се изисква превод на съдебния акт, като при необходимост и след проведените консултации, компетентните органи на двете държави членки могат да уточнят частите от акта, подлежащи на превод. Чл. 14. (2) Когато прецени, че е необходим превод на целия съдебен акт или на части	Пълно съответствие

удостоверението е недостатъчно, за да се вземе решение относно изпълнението на наказанието, веднага след получаване на съдебното решение или удостоверение да поиска съдебното решение или основни части от него да бъдат придружени от превод на официалния език или на един от официалните езици на изпълняващата държава, или на един или повече други официални езици на институциите на Европейския съюз. Това искане се прави, ако е необходимо, след консултация между компетентните органи на издаващата и изпълняваща държави с оглед да се уточни кои са основните части на съдебното решение, подлежащи на превод. Вземането на решение за признаване на съдебното решение и за изпълнение на наказанието може да бъде отложено до момента на предоставяне на превода от издаващата държава или, когато изпълняващата държава или, когато изпълняващата държава реши да преведе съдебното решение на свои разноски — до получаване на превода.	от него, съдът може да го преведе за своя сметка.	Пълно съответствие
Член 24 Разноски Разноските, свързани с изпълнението на настоящото рамково решение се поемат от изпълняващата държава, с изключение на разноските по трансфера на осъденото лице в изпълняващата държава, както и на тези, които са възникнали изключително на суверенната територия на издаващата държава.	Чл. 6. (1) В случаите, когато Република България е изпълняваща държава, разноските, свързани с признаването и изпълнението на съдебните актове се поемат от българската държава, с изключение на разноските по трансфера на осъденото лице, които се поемат от издаващата държава. (2) В случаите, когато Република България е издаваща държава, разноските по	Пълно съответствие

	издаването и изпращането на съдебните актове, както и тези по трансфера на осъденото лице, и всички останали разходи, възникнали изключително на нейна територия, се поемат от българската държава.	
Член 25 Изпълнение на наказания след Европейска заповед за арест Без да се засягат разпоредбите на Рамково решение 2002/584/ПВР, разпоредбите на настоящото рамково решение се прилагат <i>mutatis mutandis</i>, доколкото са съвместими с разпоредбите на това рамково решение, към изпълнението на наказанията в случай, когато държава-членка се задължава да изпълни наказание съгласно член 4, параграф 6 от това рамково решение, или когато, действайки съгласно член 5, параграф 3 от това рамково решение, тя е поставила условие за последващо връщане на осъденото лице в съответната държава за изтърпяване на наказанието, за да се избегне възможността съответното лице да остане ненаказано.	Чл. 29. (1) Когато е издадена Европейска заповед за арест за изпълнение на наказание лишаване от свобода или мярка, включваща задържане, и издирването на лице пребивава или се намира на територията на Република България, или е български гражданин, компетентният съд може да реши да изпълни наказанието или мярката съгласно българското законодателство. (2) Български гражданин или лице, пребиваващо на територията на Република България, предадено на друга държава членка на основание Европейска заповед за арест за провеждане на наказателно производство след предоставени гаранции за връщане, се връща по реда на този закон. (3) Решението по ал. 1 следва да бъде взето не по-късно от 30 дни от получаване на искането по реда на чл. 44, ал. 8 – 13 от Закона за екстрадицията и Европейската заповед за арест.	Пълно съответствие
ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ Член 26 Отношение с други споразумения и договорености	ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ § 6. В отношенията между Република България и държавите членки, въвели	

1. Без да се засяга изпълнението им от страна на държавите-членки и трети държави, както и временното им прилагане в съответствие с член 28, от 5 декември 2011 настоящото рамково решение заменя съответните разпоредби на следните конвенции, приложими към отношенията между държавите-членки: — Европейската конвенция за трансфер на осъдени лица от 21 март 1983 г. и допълнителният протокол към нея от 18 декември 1997 г., — Европейската конвенция за международното признаване на присъди от 28 май 1970 г., — дял III, глава 5 от Конвенцията от 19 юни 1990 г. за прилагане на Шенгенската конвенция от 14 юни 1985 г. относно постепенното премахване на контрола по общите граници, — Конвенцията между държавите-членки на Европейските общности относно изпълнението на наложени в чужбина наказания от 13 ноември 1991 г.	изискванията на Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 година за изменение на рамкови решения 2002/584/ПВР, 2005/214/ПВР, 2006/783/ПВР, 2008/909/ПВР и 2008/947/ПВР, с което се укрепват процесуалните права на лицата и се насърчава прилагането на принципа за взаимно признаване на решения, постановени в отсъствието на заинтересованото лице по време на съдебния процес, се прилага този закон, вместо следните конвенции: 1. Конвенцията за трансфер на осъдени лица от 21 март 1983 г. на Съвета на Европа и Допълнителния протокол към нея от 18 декември 1997 г.; 2. Европейската конвенция за международното признаване на присъди от 28 май 1970 г. на Съвета на Европа; 3. Дял III, глава 5 от Конвенцията от 19 юни 1990 г. за прилагане на Шенгенската конвенция от 14 юни 1985 г. относно постепенното премахване на контрола по общите граници; Конвенцията от 19 юни	Пълно съответствие
	1. Конвенцията за трансфер на осъдени лица от 21 март 1983 г. на Съвета на Европа и Допълнителния протокол към нея от 18 декември 1997 г.; 2. Европейската конвенция за международното признаване на присъди от 28 май 1970 г. на Съвета на Европа; 3. Дял III, глава 5 от Конвенцията от 19 юни 1990 г. за прилагане на Шенгенската конвенция от 14 юни 1985 г. относно постепенното премахване на контрола по общите граници; Конвенцията от 19 юни	Пълно съответствие

2. Държавите-членки могат да продължат да прилагат действащите двустранни и многостранни споразумения или договорености и след 27 ноември 2008 г., доколкото същите позволяват задълбочаване и разширяване на целите на настоящото рамково решение и способстват за по-нататъшното опростяване или улесняване на процедурите за изпълнение на наказания. 3. Държавите-членки могат да сключват двустранни и многостранни споразумения или договорености 5 декември 2008 г., доколкото такива споразумения и договорености позволяват задълбочаване или разширяване на разпоредбите на настоящото рамково решение и способстват за по-нататъшното опростяване или улесняване на процедурите за изпълнение на наказания. 4. В срок до 5 март 2009 г. държавите-членки нотифицират Съвета и Комисията за	1990 г. за прилагане на Шенгенското споразумение от 14 юни 1985 г. между правителствата на държавите от икономическия съюз Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската република относно постепенното премахване на проверките по общите им граници; 4. Конвенцията между държавите членки на Европейските общности относно изпълнението на наложени в чужбина наказания от 13 ноември 1991 г. § 7. В отношенията си с държавите членки Република България може да продължи да прилага действащите помежду им двустранни и многостранни споразумения или договорености, както и да сключва нови, и след влизането на този закон в сила, в случаите, когато се улеснява процедурата за изпълнение на наказанията по този закон. § 8. Незавършените процедури и производства за трансфер на осъдени лица и признаване на присъди се довършват по досегашния ред. § 9. Този закон влиза в сила от 1 януари 2020 г.	Не подлежи на въвеждане.
--	---	---------------------------------

съюз. Тя може да бъде оттеглена по всяко време.		
Член 29 Изпълнение 1. Държавите-членки предприемат необходимите мерки, за да се съобразят с разпоредбите на настоящото рамково решение до 5 декември 2011 г. 2. Държавите-членки предоставят на Генералния секретариат на Съвета и на Комисията текста на разпоредбите, с които транспонират в националното си законодателство производственият от настоящото рамково решение задължения. Въз основа на изготвения от Комисията доклад на базата на тази информация, Съветът не по-късно от 5 декември 2012 г. оценява до каква степен държавите-членки са се съобразили с разпоредбите на настоящото рамково решение. 3. Генералният секретариат на Съвета нотифицира на държавите-членки и Комисията нотификациите или декларациите, направени съгласно член 4, параграф 7 и член 23, параграф 1 или 3. 4. Без да се засягат разпоредбите на член 35, параграф 7 на Договора за Европейския съюз, държавите-членки, които са се срещали нееднократно с трудности при прилагането на член 25 от настоящото рамково решение, които не са били решени посредством двустранни консултации, следва да информират Съвета и Комисията за тези трудности. Въз		Не подлежи на въвеждане.

основа на такава информация, както и на всяка друга информация, с която разполага, Комисията изготвя доклад, придружен от съответни законодателни предложения, които счита за подходящи, с оглед преодоляването на тези трудности. 5. До 5 декември 2013 г. Комисията изготвя доклад въз основа на получената информация, придружен от законодателните предложения, които прецени за подходящи. Съветът, въз основа на всеки доклад от Комисията и на всяко законодателно предложение, преразглежда по-специално член 25, за да прецени необходимостта от замяната му с по-конкретни разпоредби.		
<i>Член 30</i> Влизане в сила Настоящото рамково решение влиза в сила в деня на публикуването му в <i>Официален вестник на Европейския съюз</i>.		Не подлежи на въвеждане.

**СПРАВКА ПО ЧЛ. 26, АЛ. 5 ОТ ЗАКОНА ЗА НОРМАТИВНИТЕ АКТОВЕ
ЗА ОТРАЗЯВАНЕ НА СТАНОВИЩАТА, ПОЛУЧЕНИ ПРИ
ОБЩЕСТВЕНИТЕ КОНСУЛТАЦИИ ПО ПРОЕКТ НА ЗАКОН ЗА
ПРИЗНАВАНЕ, ИЗПЪЛНЕНИЕ И ИЗПРАЩАНЕ НА СЪДЕБНИ АКТОВЕ ЗА
НАЛАГАНЕ НА НАКАЗАНИЕ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА ИЛИ МЕРКИ,
ВКЛЮЧВАЩИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА**

Институция	Предложение	Приема/не приема предложението	Мотиви
Център за оценка на въздействието на законодателството	Файлт озаглавен „Цялостна предварителна оценка на въздействието“ всъщност съдържа само нейното резюме. Съгласно чл. 22, ал. 1 от Наредбата за обхвата и методологията на извършване на оценка на въздействието, цялостната предварителна оценка на въздействието се състои от доклад и резюме. С оглед спазване на правилата по ЗНА и НОМИОВ, за обществена консултация следва да бъде качена цялостната предварителна оценка на въздействието в нейната пълнота - и доклад и резюме.	Приема се по принцип, докладът е публикуван на официалната страница на Министерството на правосъдието.	
n_vass_1@abv.bg	Желателно е разпоредбите в НПК относно трансфер на наказателни производства и трансфер на осъдени лица да бъдат	Не се приема.	Със законопроекта се установява уредба за трансфер на осъдени лица между държавите членки на ЕС, поради това не се променя досегашният

	запазени. В кодекса, защото същите са валидни в хипотези, когато се осъществява трансфер от държава - нечлен на Европейския съюз към България. Те трябва да бъдат единствено уточнени, че не се прилагат за случаите, посочени във въпросния закон. Трябва да бъде прецизирано и в какво заседание (открито или разпоредително) ще се произнася съдът, когато трябва да приеме или да откаже да приеме трансфер на наказателно производство или на осъдено лице, защото такова правило няма в НПК. Когато трансферът се осъществява между България (член на ЕС) и друга държава-член на ЕС, тогава би следвало да се прилагат правилата, залегнали в посочения закон (ако бъде приет).		ред в НПК за извършване на трансфер, както и признаване и изпълнение на присъди на чужд съд в хипотези, когато държавата не е член на ЕС.
--	---	--	--

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

Препис

РЕШЕНИЕ № 135

от 11 март 2019 година

ЗА ОДОБРЯВАНЕ НА ЗАКОНОПРОЕКТ

На основание чл. 87, ал. 1 от Конституцията на Република България

МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ

РЕШИ:

1. Одобрява проекта на Закон за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода.

2. Предлага на Народното събрание да разгледа и приеме законопроекта по т. 1.

3. Министърът на правосъдието да представи законопроекта по т. 1 в Народното събрание.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/ Бойко Борисов

ГЛАВЕН СЕКРЕТАР НА
МИНИСТЕРСКИЯ СЪВЕТ: /п/ Веселин Даков

Вярно,

ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ
“ПРАВИТЕЛСТВЕНА КАНЦЕЛАРИЯ”:

НАРОДНО СЪБРАНИЕ

Вх. № 902-01-12

Дата 11 / 03 2019 г.

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

№ 02.01- 26

11. март. ... 2019 г.

ДО

ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА НАРОДНОТО
СЪБРАНИЕ

г-жа ЦВЕТА КАРАЯНЧЕВА

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО КАРАЯНЧЕВА,

На основание чл. 87, ал. 1 от Конституцията на Република България изпращам Ви одобрения с Решение №135..... на Министерския съвет от 2019 г. проект на Закон за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода.

Приложения:

1. Мотиви към проекта на Закон за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода.
2. Частична предварителна оценка на въздействието.
3. Справка от Министерството на правосъдието за съответствие с Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи и с практиката на Европейския съд по правата на човека.
4. Справка за съответствие с правото на Европейския съюз.
5. Справка за постъпилите предложения от обществените консултации.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

(Бойко Борисов)

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

РАЗПОРЕЖДАНЕ

НА ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

№ 950 - 01 - 55 / 12.03. 2019 г.

На основание чл. 8, ал. 1, т. 1 и чл. 77, ал. 1 и 2 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание

РАЗПОРЕЖДАМ:

Разпределям Законопроект за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода, № 902-01-12, внесен от Министерски съвет на 11.03.2019 г., на следните постоянни комисии:

Водеща комисия:

- Комисия по правни въпроси

Комисии:

- Комисия по европейските въпроси и контрол на европейските фондове

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

ЦВЕТА КАРАЯНЧЕВА